

„БЪЛГАРИЯ“ излиза въ сръб-
да и сѣбота.

Голямата цѣна прѣматена
е: у Цариградъ 150 гр. каймо
а вънъ отъ Цариграда 200 гр.
каймо или 40 бешлика.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнасятъ
до Редакціята подписватъ ся
до Драгана Цанкова.

Личата у които става подпис-
ката, отговарятъ за Вѣстникътъ.
Нико не ся плаща за какво
то ся виѣсти въ „България“.

ВЕСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТЫ ИНТЕРЕСИ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Газата. — Въ Търново у г-на П. Кисимова, въ Шуменъ у г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Нп. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Нп. Ваклидова, въ Плевень у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Славова, въ Калосеръ у г-на Х. П. Х. Дикова, въ Сливень у г-на Г. Дичева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ у г-на Георги Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мано Стоянова, въ Котель у г-на Савва Дячовски, въ Джумая у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Сажковъ у г-на Бр. Х. Гюрова, въ Душница у г-на И. Явасіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Хасковъ у г-на Христофудъ Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Нп. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у г-на К. Держеловичъ, въ Силісено у г-на Минья Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчову, въ Руссе у г-на Петра Златова, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраида у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровича, въ Варна у г-на Бр. Георгиевича, въ Бургорещъ у г-на Иваница Минчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаиль у г-на Г. Шонова.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Последниятъ брой на Ц. вѣстникъ нидо-
несе единъ членъ въ когото Г. Бурмовъ сѣ
оплаква че му сѣ отдавали поученія които
той не исповѣдалъ нито въ цариградски вѣ-
стникъ нито другади. Тѣмъ напримѣръ, Г.
бурмовъ казва че не е рекъ че „грѣцкія-
тъ патрикъ има каноническа власть надъ
българети“ и увѣрява че сѣм го клевет-
или като думаме че такова му е мнѣніето.

Въ тоя случай Г. бурмовъ доказва отъ
дѣ едно: или нѣма добра память или г-нъ
бурмовъ учителъ въ Габрово различава
отъ г-на бурмова редактора на книжницити.

Ако е истина че г-нъ бурмовъ редактора
на книжницити не е различенъ отъ г-на бур-
мова който последната година бѣше учи-
тель въ Габрово ний го софтваме про-
стичко и частичко да разсѣди членътъ сѣ
отъ Габрово. 2 Юніа 1859.

Тоя членъ е раздѣленъ на четири точки
отъ които първата защищава грѣцката іерархія
която казваме че е владѣние противъ канони-
чески на мѣсто народната или іерархія.

Ако Г. Бурмовъ, Габровскіятъ уч-
тель, не вѣрва че грѣцкіятъ патрикъ
или по добръ іерархіята на която е
началникъ има каноническа власть надъ
българити, защо земаме да защищава
противъ насъ тая іерархія?

Прочее като подложимъ че Г. бур-
мовъ, редакторътъ на книжницити е сѣ-
щитъ оъзи човѣкъ — освѣтъ още една го-
дина повече и нѣколко заблужденія
по малко — че е, думаме, сѣщитъ
оъзи човѣкъ който бѣше учителъ въ
Габрово, ний имаме право да го пра-
тимъ до горѣреченіятъ членъ и до

други нѣкой произведени отъ сѣщото
перо въ които ся намиратъ сѣщити
заблужденія.

Нъ ако Г. Бурмовъ, габровски уч-
читель иска да приеме поученіята на
бурмова редактора на книжницити, ний
нѣмамъ друго освѣтъ да го похвалимъ.
Защото ний сѣм отъ сега, ний и два-
та бурмовци, сѣ сѣщото мнѣніе отно-
сительно за неканоническата власть на
грѣцкіятъ патрикъ надъ българети.

Вмѣсто да сѣм сами какго миналата
година, за да докажемъ на Г. Ексар-
хоса че грѣцкіятъ патрикъ нѣма ни-
каква власть надъ българити, ний ще
имаме тая година на помощъ двамата
г-не бурмовци: Г. бурмовъ учителъ
въ Габрово и г-нъ Бурмовъ реда-
кторъ на книжницити. Безъ съмнѣніе
трима души сѣм по силни отъ единъ
самъ и е за вѣрване че Г. Ексархо-
съ ще падне подъ сѣдиненіи ударъ
на нашето тройно знаеніе и на наше-
то тройно разсѣженіе.

Колкото за Г. Бурмова, редакторъ-
тъ на книжницити, ний сѣм надѣваме че
той не ще да захвѣнъ да стапи па-
пишанинъ както насъ. Това нашии
българе сѣм можили да чуятъ сѣ у-
шити сѣм и да видятъ сѣм очити сѣм тѣхъ
последнии дни въ Балканъ.

Дѣйствително, ний сѣм сръбнахме въ
балканъ съ Г. Бурмова, редактора
на книжницити и дълго сѣм препирахме

съ него предъ мѣстозина отъ нашии съ-
отечественници.

Въ тая дълга и пріятелска препир-
ня Г. бурмовъ сѣм съгласи 1-о че до
сега не можа да ни разумѣ 2-о че
нашето папишество разумно както
ний го разумѣваме, не е лошо нѣщо

Съ други думи, Г. Бурмовъ не на-
мира много мѣнотии за да станимъ
папишани ако папата ни дадеше една
народна іерархія и упазеше нашии
обряди.

Сега като Г. Бурмовъ начува да
ни разбира, или по добръ да приема
нашии начала, ний сѣм надѣваме че
сѣмъ малко ще приеме нашии заклю-
ченія.

Главната точка бѣше да сѣм съгласи-
мъ връхъ властѣта която грѣцкіятъ
патрикъ е зель надъ българити. Про-
чее сега г-нъ бурмовъ сѣм съгласува
съ насъ че грѣцкіятъ патрикъ нѣма
никаква каноническа власть надъ бъл-
гарити и надъ България.

Нъ ако грѣцкіятъ патрикъ нѣма на-
дъ насъ каноническа власть, сичко о-
нова което той върши изъ България
е противъ каноническо. Сѣмъователно
рѣкоположеніята които е направилъ
до сега и които ще може да направи за
напрѣдъ сѣм противоканонически.

И сега кой може да рѣкоположи
канонически? Съ други думи, като
грѣцкіятъ патрикъ не може да рѣко-

пеложни и нашата йерархия грехъ каноническа основа, кой може да я тури върхъ тая основа? Каката ли или другъ нѣкой?

Г. Бурмовъ не ще да му отдаваме поученія които той нѣма. Нашо нѣма по праведно. Нѣ отъ друго страна нѣщо по нужно и по неизбежно нѣма отъ да ни каже кой е овзи човѣкъ който може да постави канонически опова когото още не е каноническо.

Миналите дни г-нъ бурмовъ ни каза въ Балканацъ, предъ нашата българе че между нашето мнѣние и неговото имало тая разлика: сир. че поредъ него управленіето на църквата было *конститусиално* и споредъ насъ *монархическо*.

Прочее, въ конститусиалното управление както и въ монархическото има по **ЕДИНЪ НАЧАЛНИКЪ**. Г. Бур. ще благоизволи да ни кажи кой е началникътъ на конститусиалното управление когото сега препознава въ църквата?

Молимъ нашата Българе да не забравятъ че г-нъ бурмовъ казваше предъ да дойде въ Ц-градъ че църквата нѣма началникъ.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИТЕ РАБОТИ.

Цариградъ 1-25 Априлія

Днесъ имаме една радостна новина да дадемъ на нашата мила съотечественици. Онова което отъ толко врѣмя жедимъ и искаемъ се извърши вчера, въ петѣтъ, 24 Априлія.

Сѣкое Българско сѣрдце треба да се радва днесъ за обясненіето на нашата йерархия дълговерѣменно стисната въ ноктиги на фанариотити. Нека се радватъ нашата Българи подъ славното царуваніе на Н. И. Величество Султанътъ, нашитъ самолюбжецъ, нашата йерархия въскрѣсна внезапно отъ лепенѣта на Кара-Казанъ (чърниятъ казанъ) и се въскани на престольтъ когото една злодѣйна ръка ни посвои.

Денѣтъ, 24 Априлія, бѣше за нашата Българи въ Цариградъ най голѣмиятъ празникъ. Бѣше безчетно множество единародни течаще съ веселана **нашъ** Българската

ни народна църква въ Цариградъ. Защо?

За да присметегова на най бѣстателното тържество което до сега не е видѣлъ: подновяваніето на надмалата си йерархия.

До сега, като подчиненъ подъ грѣцката патриарха, Н. Пр. Пларіонъ Макаріополски бѣше длъженъ да зема дозволеніе отъ нея когато щеше да служи божественити тайни. Днесъ тѣй не е. Българскитъ народъ стана патрикъ и даде дозволеніе на Н. П. за да служи.

Н. П. Пларіонъ Макаріополски извърши великобѣлно божествената служба и сл нарѣче отъ нашитъ народъ, священноначалникъ на Българската йерархия.

Грѣцкитъ патрикъ сѣисхвърли вече отънашити диястипи никой бѣл: владика, никой български свещеникъ не трѣба да го споменува. Той е еретикъ, ерезіархъ; грѣцкити владци по България сѣ еретици и умарсителни на вѣрата, думаше народътъ. Имелата имъ се изхвърлятъ отъ священнити ни книги. Турковската нѣм служба по Българскити епархii е никаква; отъ сега нататкъ тѣ нѣматъ право да зематъ нито вонѣтъ, нито вѣчицо, нито ембатикъ, нито психомеридъ, нито... нито... нищо.

Тѣя сѣ естествениити слѣдствія на раздѣленіето ни отъ грѣцкитъ патрикъ. Задото ако тѣй е изхвърленъ отъ помежду насъ, отъ управленіето на нашата църква, козко повече неговити спомощници на нашити притесненія, грѣцкити владци, трѣба да се непознаватъ отъ насъ.

Новинити които приехме отъ България сѣ до 18 Априлія.

Най послѣ Шумлянското училище влѣзе въ единъ редъ, и ний можимъ отъ сега да се надѣваме за направеніето му. Г. Гранитски ся хвана на мѣсто г. Милановича.

Една дописка отъ Шумлянъ ни пѣвѣствява че Г. Гранитски, съгласно съ другити учители г. г. Поповъ и Петковъ нарѣдихи тѣй добръ учебното заведение щото ученицити ще напредватъ отъ сѣка страна. Ний не искаме повече. И сега като г. Гранитски споредъ както ся научваме, турилъ голѣма строгостъ въ повѣденіето си, ний сме вѣрно увѣрени че дѣятелността му, стараята му, ще упозятъ на Шумлянското училище едно похвалително положеніе. Стига Само главнитъ учитель да съдружи трудовети си съ едно сегашно постоянство.

Въ истето врѣмѣ, като приемаме горѣизложенити подробности, ний ся научаваме че Р. Милавовичъ сѣ викалъ за учитель въ Руссе. Не ще заблѣжимъ днесъ вредити ксито Русеици ще причинятъ на училищата си отъ една подобна постѣпка. Ако иматъ нужда за учитель, тѣ можяха камѣри на сѣкадѣ и при това чисти Българи, които ще развѣятъ умовети на младежити по своенародни начала, по български вѣдхиовенія ги съ това ще имъ дадатъ една чисто Българска отхрана.

Нѣ сега като зематъ за учитель единъ чужденецъ, единъ сѣрѣпъ съ чуждо въспитаніе и когото българскитъ языкъ е познатъ отъ навикъ а не граматически, нашитъ съотечественици въ Руссе ще ся отпесятъ съвсѣтъ здѣ. И вмѣсто да ускорятъ напредваніето на училища та си тѣ ще ги хвърлятъ въ едно жалостно състояние.

Г. Ексархонъ приеца благодареніе да зацѣпѣва фанариотити и фанариотскити владци които сѣм пращатъ въ България отъ страна на караказанъ. Въ послѣднитъ сѣм дѣствъ той дума «Извѣстія отъ Дупница получаваме отъ 1 Априлія че съ голѣмо бѣлагодареніе г-на Паясій Белецкѣн въ това мѣсто ся е приелъ и че благодарителенъ нахзаръ до патриарха ся е испратилъ и че други четири нахзарѣ отъ четири други кази съ истата цѣль ся ся били готови за да ся испратятъ и тѣ.»

Толко души толко неточности въ тая новина. Паясій не е стигналъ въ Дупница предъ първи Априлія, нѣ на първи Априлія на великитъ петѣтъ. Той не сѣм приелъ съ голѣмо нито съ малко благодареніе отъ Дупничани, нѣ само отъ нѣколко грѣкомани които както Ексархоса, сѣм фанариотски подлизници и чакатъ, както него прихриваніето си отъ караказанъ, Ний сме далечъ отъ да отдадемъ на нашити съотечественици въ Самоковъ една подобна постѣпка за въ полза на фанариотити. Ний знаимъ козко жедаяха да ся освободятъ отъ дѣло-Матей. Прочее Паясій въ какво различява отъ оня послѣднитъ за да го приематъ съ благодареніе, както казва Ексархосъ.

Козкото за назарити които сѣм испратили до грѣцкитъ патрикъ и оная които били готови за испращаніе, ние ще кажимъ на г-на Ексархоса че тѣ сѣм съ лукавство гетти; Паясій служилъ на велик-денъ безъ напри въ Дупница, въ петѣтъ на 11 Априлія освятилъ безъ пари една черкова съ нахѣреніе да залжи и пзмайи народътъ. Тамошнитъ грѣкомани нахѣрили единъ такъвъ случай за да направятъ заслуга на погрѣченитъ владика и тѣ е причината на назарити. За сичкити тѣмъ подробности ний препорѣчваме на г-на Ексархоса допискити си отъ Дупница 18 Априлія.

Датата още прилага на горѣреченити неточности. Г-нъ Ексархосовитъ пише сѣм отъ първа априлія. Нашитъ сѣм отъ 1^и и 18 Прочее случкитъ които г-нъ Ексархонъ разказва сѣм станали сѣмъ 3 Априлія. И ний не вѣрваме г-нъ Ексархоса да е казали.

На 17 Априлѣ, като служилъ Пансіей изговориѣ по грѣци « господи—господи призри съ небесе— ». Това е още едно доказателство на Палсегово фанариотство. Нашити съотечественици сѣ мѣчатъ единъ день по напредъ да ся отърватъ отъ грѣциѣтъ изыкъ, а Пансіей ся мѣчи да го въвожда.

Друга една дописка отъ Самоковъ 18 Априлѣ ни дава още подробности за Палсегови фанариотски постѣпки. Ний ги туряме тъй както сѣ предъ очите на читателанти си:

„ Сега, дума дописката, непрестанно Пансіей пребива прости човѣци по Дупница, ажи ги като дяволъ, прибира мюхюре видя се зашто го блазили паметъ. Готви са да стапн на Матеево мѣсто. Таматъ отъ трѣнь че на глѣкъ да орадисаме и отъ чума на вампиръ. Купувалъ отъ Дупница мюхюри прилични турски готови що ги продаватъ, заличувалъ турското имя и ги удриалъ на изгарити си като плазъ имената на човѣци които пѣзатъ никакво извѣстие.

• Ний у Самоковъ, наредили си бѣхме свѣщенници ти да даватъ вули за вѣчана мѣе. Завчера на 15 текушаго, негово богоявление г-нъ Палсевичъ (тъй наричатъ въ Самоковъ Пансіей) испрати едно писмо изрезано като патрикъ, съ парче книга и печатъ, съ което афоресва, пропѣлыва нашити тува свѣщенници. Гасдай му паметъта. Кога елача мюмюрджия, кога му почерни врата и онъ кога елача кѣсти глѣдыка и почна да кѣлине и афоресва. Ние го изръгахме отъ тува, напѣдихме го и не го познаваме нито за монахъ. Онъ като продава краставици на Дупничани приверженици му шо са, сака и на Самоковци да ги сочи да опрости.

• Онъ писалъ въ писмото още че сме отстѣпници отъ православната христова църква. Ний като приехме писмото му отчетохме го у обшество то и никой не учини кабулъ това, нѣ веднага го претестирахме чрезъ дупничански ти чербаджии.

Нашити съотечественици въ Самоковъ сѣ толко расположети да не приематъ Пансіей въ градътъ си што сѣ готови сичко дажъртвуватъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

БРАЙЛА 1860 Априлѣ 3.

Госп. Др. Цанковъ.

Прочетохмѣ въ книжкити брей 2. Януарія звонце, мѣсто и доведѣтъ

конто дава Г. Кръстьовичъ на нашити българи, както и Г. Бурмовъ който приканя и други да си даждѣ мѣсто. Азъ друго ничто не разумѣхъ отъ това освѣтъ че подъ една маска ся показватъ че ужъ мислятъ удобреніе и добри свѣтнини на отечеството си. Съ това тѣхно изречение друго ничто неправятъ освѣтъ да замаяватъ съотечественицити си, вѣрва да ся минува и да ги убъркатъ та никога да не могатъ да ся поправятъ. Мѣчатъ ся да ги вкаратъ въ сѣдъ да влѣзатъ съ грѣцката іерархія че тогава, то е знаено, язъ да варъ кѣши да варъ, до край свѣтъ да ся не свърши, като си испродадатъ сичко по сѣдбиги и усурманеатъ, тогава сѣвѣ да ся изгубатъ. И какви берати, какви фермани, какви трактати и съгласія сѣ имали българти съ грѣцката іерархія конто бѣше потвърдени и отъ Султанити, че трѣбвало да сѣдере Хати-Хумаюнътъ или вѣрватъ си потвърдени, че въ каква сѣдба ги каратъ да влѣзатъ? То друго не е освѣтъ да ся отвори работа за пѣколщина..... На българти работата е едно и едно дѣлѣ, пиаме предъ видъ Хати-Хумаюнътъ тамъ всичко е разрѣшено, тамъ доказва чисто какви правдини има и какви принадлежатъ всякому въобще народу.

За продължаване пѣмамъ вѣмѣ, нека го разсѣдатъ и други.

Чумерна 1860 Фев. 17.

Г-да Ида-пятаѣ и сѣи

Ето споредъ заповѣдта ви отъ 20 Іан. чрезъ телеграфа отъ нигдѣ небыло, идѣ да си предадѣ сѣтъ на раздадени стоки, кои за гдѣ сте ми поръчили и кои гдѣ и колко сѣвъ раздаѣ. Въ Кюстендилъ оставихъ 5 кантара българщина, 5 ока владыкопѣдіе 3 1/2 кан. народност и отъ книгити общо единъ чувалъ. Въ Пазаръ оставихъ бѣл. 10 кан. народност 5, владыкопѣдіе и цинцаропѣдіе 6. кан. отъ книгити безъ хисаѣ, и даскаи и подпасакали 6. чувала. Въ Видинъ оставихъ малко българщина и народност около единъ чу-

валъ, 1 торба главни учители и владыкопѣдіе бир-азѣ!! Въ Бѣл-градчикъ отъ всичкити сорти по 1 кантаръ. Въ Берковицъ и тамъ толкосъ!! Въ Пирогъ 9 оки владыкопѣдіе 10 българщина 7 1/2 народност, 4 оки съгласіе 2 чувала главни учители толкосъ подучители. На поповети зарѣяхъ да не ходѣтъ по кавенетата, а на даскалѣ Нейчѣ макусъ порѣяхъ да ся неспри така, и да си исправи устата (като Габровецъ за лобутъ) да ги събира и не ра-скриваѣ съ Сърбскити фрази кога ще продума български. На хайдукопѣдіа Иванчѣ рекохъ да ся нелегави въ църква да пѣе грѣци, зашто е шопъ!! Въ узнеполь (трѣлѣ) проводихъ на побратима Рангела беганчѣята отъ вситѣ стоки сѣрзѣфрно. Въ Бръзникъ до братѣята ки Каза и Димитрия по малко отъ всичко. Въ Радомиръ не-проводихъ малко цинцаропѣдіе за да неидатъ оногози изѣдника цинцарина шо ги иде отъ толкосъ годни та немо-гатъ още да си отворятъ очите. Геле-лимъ въ Софія. Тамъ оставихъ малко народност, повечъ българщина, нѣколко Кантара на..... нѣтъ вѣрност и чистотѣ, владыкопѣдіе бирѣзъ и него макусъ го пришепахъ на Г. Х. Мона. Самоковъ, тамъ оставихъ отъ сичко по много. Малко утѣшеніе и цѣломѣдіе оставихъ на сестрите да не жѣлаѣтъ толкосъ за дѣли Матѣя. Въ Дупница оставихъ повечъ цинцаропѣдіе и отъ всичко по малко. Въ Рылско оставихъ на колугеричити и на..... нѣтъ малко цѣломѣдіе и чистота. Въ рылскѣятъ мѣна-стырь, тамъ оставихъ българщина 4 ока 10 кан. народност, 4 ока утѣшеніе на братѣята, а на духовникътъ макусъ зарѣяхъ и кога исповида гостенкити да не ги плаши както лани уплаши мѣята—Нему оставихъ и малко скромностъ. Еще молихъ Бога да му даде малко пѣмѣтъ. Въ Костенецъ нѣтъ оставихъ отъ сичко и го стеврихъ на Х. Ангелъ на ханѣтъ. Въ Пазарджикъ, 1 чувалъ отъ сѣкити книги най повечъ отъ « вече вѣмѣ » 4 кан. постоянство 6 кантара народност 2 чувала братѣ-

ска 1 главно любов училце, частни училища (подъ айлакъ) ни едно. На учителити малко трудъ. Въ Пловдивъ 2 чувала българщина изсипахъ на връхъ жамбазъ тепе, толкось и на небетъ те-ве и всичко Филибе превърна се на Пловдивъ, български градъ. Въ Карлово отъ сичкити стоки по много, и ка-захъ нмъ да не жалатъ за дѣконѣтъ си че нмъ го зели и го пратили въ Ц-градъ на българската църква. Въ Сопотъ и тамъ колкото въ Карлово оста-вихъ нъ повече че забравихъ да кажи. Въ Калоферъ, и тамъ оставихъ малко хъ! забравихъ да кажа че и отъ » по-сть » оставихъ. Г-да! колкото и да вы-сьмъ былъ вѣренъ въ тѣя работи, нъ тукъ ще пазя и моя интересъ, защото ортакъ ми касавицѣтъ койта кѣ овца прѣзъ омыя пости, съгласихме го и презъ тѣя. Въ Казанлъкъ, оставихъ 10 чувала учители, отъ всичкити стоки по много и на нѣмъ Доча зарѣчяхъ чи, кога неостане нафоръ въ църква да не дава сичитъ каквото тѣхъ година на рождество. Тукъ има много голѣми къщи, много затворени училища учитель ни единъ. Тукъ видѣхъ че единъ мла-дѣ направилъ воденица на вѣтръ и вѣ-трилата й пакачилъ се отъ фанаринъ, че като му не достигнали молешесе на по-мъ Доча да му помогне съ нѣколко фанаринъ. Боже помогни му! Въ Шипка оставихъ 1 терба учители и стоки по малко; още зарѣчяхъ на батя Тоня да не нѣе толкось весели и ѣдени на гости-ти си. Ей тукъ планина сѣ минува... Хади бакалѣмъ въ Габрово. Много сѣ екърбяхъ като не ма сподоби Богъ да сѣ видя съ блядослова, скитското на-уче дѣда Тодора Бурлата. Казахъ ми на Паскалюва ханъ че отицелъ да ра-боти Габровски заструги.

Габровцитъ сѣ събираха да дадѣтъ помощъ на Б. църква въ Цариградъ тукъ видѣхъ чи стоката ми неще ми-не, нъ пакъ оставихъ въ речениытъ ханъ малко. При Дряново неможяхъ да мина че бѣше голѣма водата а Ки-лифарово оста отъ дѣсно. Ей гди Търново!! тукъ голѣми магази много

има стока, отъ потрѣбѣхъ нѣма. Спо-рѣдъ порѣхъхъ ви оставихъ 91/2 кан. Българщина 3 1/2 кан. народность, 6 кан... на..... имъ вѣрность и чи-стотъ 6 1/2 кан. цѣрителенъ прахъ 10 владыковѣдѣ. И отъ кингитѣ «не-остана » единъ санджѣкъ. На учени-цитѣ отъ полугимназіята 5 санджѣка скрохность и смиреніе малко и бъл-гарщина съ народность размѣсена. И имъ по пришегнахъ малко на уши-тѣ да сѣ пезала вѣтъ (като цыца-ринъ за грѣци языкъ и клоравъ за тоягъ). толко яко за Фанарія чи е Еретическа ами да си поотворятъ малко ушитѣ та да четѣтъ малко съ вниманіе на Батя ми Драгана Цанко-ва В. « Българія » чи е добръ и па-зи българскити интереси. А че като доди време разговори щѣ сѣ съ нѣхъ наособъ за православіето ако е моя и тѣхна работа, а колкото за сега да почакатъ до гдѣ да сѣ прѣдадѣтъ хисапътъ. Въ Арбанаси, тамъ мѣдѣ-тѣ нема а има едно *марзуванъ еше* останало за помятъ отъ Неофита и ходи между женитѣ като быкъ. Въ О-рѣховица, фабрики за пусти пукнища много. Тукъ чиститихъ на Момчилова новъ нѣтъ и рѣкохъ да му неболѣ главѣтъ съ стокъ чи беки си е до-нелъ. Въ Лѣсковичъ калъ много дас-калъ ни единъ. Тукъ оставихъ отъ всичкитѣ стоки по 1 чувалъ. Въ Е-лена чорбаджи много — отъ стары-тѣ има до 40—50 и отъ младагъ толкось хей! ама и хайдутѣ много дору двапайси души изведнѣждъ за-творени въ Търново. Тукъ отъ сто-китѣ стоварихъ по малко а повече съгласіе, защото имъ трѣбѣ да си на-правятъ църквитѣ и прѣзъ бовазѣтъ мостоветѣ защото ма мързи да забл-калямъ прѣзъ миндѣ. Въ твърдица оста-вихъ отъ всяка стока по малко. Въ Искѣжъ (Желѣзникъ) битимъ сторихъ на стокитѣ; нъ иматъ какво глѣдамъ нуждѣ за още стокъ като за съгла-сіе и за главно училище и други та-кыва. Ето Г-да че ви прѣдадохъ хе-сапа безъ кусуръ, аче ако огаждате

чи щѣ вы бѣдѣ потрѣбенъ за на-прѣдъ, то извѣстете ми чрезъ любез-ный ми В. Българія писмено за да-сьмъ и за напрѣдъ.

Пѣвѣлъ 22 Февруарій.

Г-не управителю на В. Българіи!

Мы отъ толкова вѣрѣя Ви испроваждахъ правы и истинны извѣстны извѣстны за ра-ботыты ни съ г. Доротея. Мы сами не да-вахмы най-първенъ поводъ въ пространъ-смыслъ за тѣя работи, нъ упрровергательнѣ на истинѣтъ.

Най послѣ видѣхмы у Ц. Вѣстникъ вѣ-брой 470, че сѣ упрровергава истинѣтъ съ истинни и кривы доказательства, отъ конте-вскый може да сѣ увѣри, че сѣ прѣстра-сно написаны упрроверганіята нѣтъ. Намъ е-довольно да повторимъ на кратко тѣя рѣчи: «конто познавать Доротея, неговѣты прѣвѣрженіицы и насъ, тѣя сѣ готови да познаѣтъ истинѣтъ! » Упрровергательнѣ сѣ сѣ научили да казватъ само кѣветѣ и кѣ-вѣтницѣ, а друго нищо съ важны доводи! да упрровергава нѣкой истинѣты статьи, той трѣба іе извѣстенъ добръ у работыты и да-има истинны доводи. Това кату нѣмѣтъ упрровергательнѣ, то е явлено, че говорѣтъ прѣстрасно за голѣмы корысть.

Г. Тодоръ Вацовъ първъ търговецъ у-града ни, зеръ останѣлъ муктачъ за іеднѣ-обущѣ отъ владыкатѣ? или нѣма да му-дава Доротея до 40—15 хиляди грошовы? има! има!

Г. Петраки камо е открадвалъ отъ апа-китѣ десѣтъкъ? той ако правѣше това, щѣхъ ли търговцитѣ чрѣзъ него да сѣ ис-прашатъ полицитѣ и апаветыты? А че-щѣхъ да стане чорбаджи, то криво ли ви-ся види? Достосиъ е за това, па може и-да бѣде! не сѣ сърдате! Зачто г. Атанасъ-пакъ сѣ заложилъ пискуля? той тогыва му-сѣ падѣлъ та купи единъ сѣрменъ пискуль-за каръ. владыка го ареса, че го купи за-360 грошовы отъ Атанаса за сестрѣ сѣ-уженсѣ на Вратѣж! Пискуля не іе зало-женъ, нъ чекѣше, чекѣше продаванъ и пары-ту уу вѣзѣты прѣдъ нѣколко хора. Глѣди-ли сте за мѣкѣцы, че ги сануваге? Вчера-не глѣдайте какъвъ е былъ нъ днесъ го-глѣдайте, какъ сѣ трудѣ за общото добро. Всичкитѣ тѣхъ ги казвате, че бѣше доши-нѣ работыты нѣмъ свидѣтелствуваѣтъ какъ-сѣ. Г. Оджакъвъ не ни сѣ е мѣсѣтъ у град-скыты работи; зачото той имаше твърдѣ-много работи надъ всичкыты училища и-надъ 350 ученицы! Зачото го бѣхмы нѣ-

или ми и защото не ви послуша мюзеварицата, за това го обвинихте и запрехте на правнина, че стои, 3 месеца въ Виденъ. Въ сами лзно исповдвахте, че г. Оджакъ ете го затворили и пропдихте, защото бѣше подъ еснафско, а не Мюзювирско, управление! г. Оджакъ си утнде, ами сега, кой ви бѣрка града? — На горный пѣвнякъ нѣма никакво училище! Нито пакъ учитель! Въ казвате, че г. Оджакъ не дочелъ, нѣ ми му глѣдахъ гимназѣлнитъ свидѣтелства, които го показватъ, че жокото ѳе училъ, училъ го ѳе съ добры успѣхы. А и прѣдаваніето на ученицата го показа достоепъ на испита, какъвто до сега не бѣхъмы виждали!

Вамъ Ви е много криво на г. Петрака, зашто го уполиномощихъ старята и народа, да ся сждослови съ Доротея за общо-учищнитъ 67,000 грошовы, които иска да пзяде добрыя ви владѣка! у него е Сентепція та на за това го правите, а упасвахте два тры пмтя до Търновскыя Митрополитъ, че былъ той и всячки други уполиномощены бунтовници и смутители! Това на кадъ ся однася г-дѣе?! Зеръ нѣма по-добръ въкъ отъ Доротея? Той ли е най-добрыя? Не казвайте, че е срамота отъ толкова малюна Българы, да нѣма по-добръ отъ Доротея!

И Вратца и Ряхово и Пѣвекъ сж наедно да го нѣматъ, и сж испроводили мазары до Н. В. Прѣвѣсходителство Ваази Видинскыи.

Сега ся прави истилмъ отъ честното правителство за Доротея и мазбаты ся испроводихъ. Мы ся надѣвамы честното правителство, ще ны услыша молбыты и уплакванята, и ще ны избави отъ тогова безбожника и гонителя пароднаго ни избображения. Не е платилъ Доротея на Васкидова книгыты, въ всякий еснафъ ся подыся по 100 до 200 за даръ на сиромашкыты дѣтца, че ги плати. Нѣ и те нѣ сж молѣзы; зашто дѣтцата и на даръ не ги поѳемватъ. Търкалятъ ся нѣтъ училищнѣтъ библиотекѣ и нѣтъ еснафскыты дюканы!!! Зеръ само Доротея има брата си въ европейскы училища, и то у Медицинско (I) другыты учени гдѣсж ся учили? Нѣ сж ли у Европѣ? Тѣхенти бащи не сж ли ги обдѣржавали? Чудны ете доказатели! Тры енархны глоби Доротея, на во може да изучи брата си на други фило-софскы науки, нѣ на хекимѣкъ! Има други по-правомыслящи Българы, че изучихъ сыновыты си учение, отъ което ще ся ползува народа, а не отъ хекимѣкъ, който и бабыты знаѣтъ. Прѣстъ да тя заболѣ, на дѣрвое

много!!!

Нѣщемы да ся впушамъ да ви слѣдваемъ кривыты и без-умны упровергавниѣ. Мы ще мѣлчамъ, а вы ги дръпайте, ако нѣмате работѣ!

Българитѣ познаватъ и насъ и васъ. Въ ся гордите съ 130 подпискы а мы съ 1300 както ся доказа до сега у Маазарыты до Высокославното правителство и В. церквѣ испроводены. За всяко Доротеѳо законно и политическо прѣстѣпѣніе имамы ясны доказателства.

Г-не издатель на «България»!

Сѣий отъ читателитѣ на почтывилъ Вашѣ листъ въ статитѣ шо сж ся испращали отъ Желѣзникъ забѣлжилъ е, безсмыслѣне, че тукъ владѣе едно непоразумѣніе между гражданиѣ Акаржалѣи и Неакаржалѣи, а оттамъ и раздоръ помежду училища та; сѣзрѣлъ е съвременно и едно несъгласуваніе на дописницитѣ вы отъ една та и друга страна, като иска сѣий на своѣта да присвои правдината, а да унижи и похули другата. Съ подобно, дажѣ и попротивно съдѣжаніе дѣсь срѣщамы въ любимыѣ ны Вашѣ листъ бр. 54 една статья писана отъ Акаржа съ подписъ «Видѣлъ Сърбинъ който е злонаренъ незнай добръ Българскыи и незнай какъоси» — по такъви пакъ духъ, по какъвто бѣхъмы и сичкитѣ до сега статіи отъ Акаржа относително за този предметъ, т. е. да унижатъ и покажатъ Неакаржалѣитѣ за причина на сичкитѣ до сега разногласіи, непоразумѣнія, преприри и проч.

Ний ученицитѣ отъ Желѣзническото св. Николско училище, като видѣхъмы, че Г-во му въ статията ся толкѣи безправедно напада исклучително върху учителѣ ны Г-на Т. Н. Шинковъ, и са мѣли да го покаже за подстрекателъ на ежществуето несъгласіе между гражданиѣ, а особно и побудени отъ благодарумно и благодарно чувство къмъ него, — неможемъ да премълчимъ на негова жидостъ и да не засвидѣтелствувамы публично несправедливостъта и явната корысть на дописникитѣ вы, като иска да унижи Учителѣ ны, на когого името, надѣвамы са, да е записано вече въ редатѣ на нѣшнитѣ учениы, и достоинстветому — да е познато вече отъ Българското ученио общество.

Преди да хванемъ да разсждавамы врѣхъ стѣлѣта, нека ни простатъ Г — да читатели да кажемъ нѣкои — други постѣпки, които този сѣрбинъ е извършилъ, за да ся покаже предаденъ на своите жажѣны, и съ които Г — во му е спомогналъ да разпаде еще по много упразата нѣтъ срѣщу неакаржалѣитѣ. Първа: отъ какъ е пакъ заучителствоважъ никогашъ той, както слушами, не е говорилъ за съединѣніе и, повзеченъ отъ мыслъ за собственъ свой интересъ, равнодушно е глѣдалъ на не съгласіето, което отъ нѣколко

време възнува духоветѣ на тукашнитѣ жители, — дордѣ спорѣтъ званіето въ което ся лампра, той най много трѣбашѣ да говори и да ся старай сѣкакъ за неговото по скорошно искорѣняваніе, както говори и са старай нашитѣ учитель; втора отъ постѣпкитѣ му е тѣзи които са выѣсти и въ Ц. В. брой 477, сир. поощриваніето му Акаржалѣитѣ да ся въоружатъ противъ неакаржалѣитѣ, като разумѣлъ наедно съ първитѣ изразѣніето на Балканскитѣ нововѣтхарѣ «брадатъ дѣжець» за писанно отъ тука върху него (!?)

Прочее, Г — нѣ дописникъ не дѣйствува ли напотивъ спорѣтъ думитѣ си «струвамыся че такова нѣщо отъ моя страна съвѣмъ го нѣма зашто (оставамъ на съгражданиѣ самички истинната да исповѣдатъ) плази нѣщо което да можешѣ нѣкоя антипатія (мързѣсть) върхъ васъ Г. Неакаржалѣитѣ врѣхъ Г — на Т. Н. Шинкова да привлече? Не повдига ли и умножава съ тѣзисы постѣпкы упразата на Акаржалѣитѣ срѣщу съгражданиѣ нѣтъ? Не показвали характеръ на най-долѣнъ човѣкъ заслѣпенъ отъ Користолюбіе, който за да спечели, често друго говори а друго прави. Да, сѣдов. право отлава самъ на себеси «много долѣнъ характеръ и заслужва публично погрямѣніе, укорѣніе и изобличѣніе».

Подиръ туй Г — во му слѣдва да покаже публично своитѣ неспособности, които намѣтина има въ най горѣнъ степенъ и за потвърдиваніе на туй не сме лишени отъ доказателства. Кривото му разумѣваніе изразѣніето «брадатъ дѣжець», противнито му приѣманіе думитѣ Учителевы, които изрече въ свѣршваніето на испита прѣзъ 1857 г. за съединѣніето на гражданиѣ и пстребваніето отъ помѣждуси сѣко несъгласіе, мѣтежъ и раздоръ, не доказватъ ли нашето мѣніе? Сжщото и Г — нѣ Цанковъ въ 47 бр. на Вѣстника си потвърдѣвашѣ съ тѣзи думы: «Главныѣ Акаржанскыи учитель по родѣтъ сѣрбинъ, не е въ състояніе да изпълнява дѣжноститѣ на това званіе, относително за учебнитѣ и нравственны предметы. Много лѣти можахъмы да го оценимъ. Той незнай добръ българскитѣ езыкъ». Оттука сѣий може да закљачи и разбере какъ ще да преподава на българскыи назначѣнитѣ предметы, каква научна отхраша и образование ще всели въ душиѣта на младѣтѣси въспитанѣнцы, и слѣдов., каква полза може са надѣва отъ него отечеството!!

Крайна и основна причина на раздѣленіето, продължава негова жидостъ, послужили думитѣ на учителя произнесе и въ свѣршваніето

на испита презъ 1857 г., които споредъ неговото (на дописникътъ) мнѣніе бѣше «отпосигелно за Акаржалитъ укорителны». Виждате колко може да разбира и оценява различни изреченія, а особено изреченія истинно патриотически, произходящи отъ искренностъ, справедливостъ, некористолюбивостъ, изреченія, които ся относяхъ както за полза на Акаржалитъпососбъ, тъй и на цяло общество изобщо! Виждате колко можилъ да ги разбере и оцени, щото дерзалъ и публично да рече «у место съ вода да отива на огасаемиягъ огънь, а той отиде съ мѣхови и го още по силно равналя отъ първиятъ».

Най подиръ Г—изъ Сърбинъ безъ да ще, повлѣченъ отъ вътрешното побужданіе, продължава да покаже и славолубивата сп гордость; като казва между другото и туй «за да стане пакъ оглѣдато (градътъ нѣ) какавто бѣше и попереди сир. за да просвѣтне пакъ градътъ нѣ, какавто былъ и въ времето на неговото учителствование, сир. че той, като учителствувалъ градътъ нѣ былъ въ цѣтущо състояние, а като престаналъ да учи и той (градътъ) ся разстроилъ, въ него ся породили неселасія, сир. нека да каже, че Учителътъ нѣ никакъвъ плодъ неможилъ да принесе, станалъ причина за раздоръ, и слѣдов. не за полза, но за своя повреда са го съдържали до сега!!! По ще помодимъ Г—во му да покаже въ какво напредна градътъ нѣ съ учителствованіето му тукъ 6 год.? Колко ученици може да запознай поне съ позначителны тѣ Енциклопедически науки, та да казва, че съ учителствованіето му градътъ нѣ былъ просвѣтлялъ? Слѣдов. немамъ ли правда да му отдадемъ този характеръ гордѣливъ? Немамъ ли правда да му върнемъ назадъ безправедно наложеного отъ него на учителя нѣ «съ славолубива гордость напосно азъ»?

И тъй, отъ сичкото дотукъ става вече ясно кой е подстрекателъ на разногласіето между гражданитъ, на тѣхното раздвояване; познаваса кой гледа за ползата на отечеството и кой е нескрененъ въ постыпнитъ си; показва ся кой е заслѣпенъ съ славолубива гордость и кой не; вижда са, най подиръ, имали правда Н. М. Г—изъ сѣрбинъ да напада врѣхъ Учителя нѣ и да му отдава характеръ, когото той самси заслужва и носн

Дупница 18 Апр.

Продълженіе отъ брой 57.

И тъй прочее, какъ можете да имате толковъ лѣтководіе, щото безъ да ис-

пытате точно, ся предавате на ласкательствата на единъ, безъ изягіе, фанариотинъ: фанариотинъ, думамъ по дѣхътъ, фанариотинъ по правити. по обичаити ... ?! нѣ ще речете пакъ: той е българинъ, той е добръ, благъ; той (пансія) ни чете въ чърквата по български, той ни пѣ херувимы, святый боже и... Е, добръ, нека е тъй; ами не помните ли българскитъ послѣвицъ? и, какво говори тя?? «когато ти ся вижда най кротка лисицата, тогда си най добръ чювай кокошкыты». — Быя ся радвате че ви служи лигургия безъ нары, а и не виждате въ каквы прижки ви заплита; ви сте ся зарадвали до уши че ви освѣти развалената (изгорената) чърква св. Никола*), безъ нары**) и по български; нѣ нѣму му това и треба: нѣму му требаше да ви замѣти очити за да му давате благодарителны махзары, и вые готови на външното туй за васъ, каквото казвате, маленко нечѣтъ! му давате, безъ да размыслите каква тяжесть съдържя тѣя речъ мажикость! ви му давате благодарителны махзары, нѣ зашто? зашто толковъ лакоуміе?! и кому давате тѣя махзары?? ако да бѣше архіепископъ, негледъ чехте нѣмъ бори малку право: а ви на единъ завенѣлъ епископъ, подчиненъ подъ властѣтъ, подъ заповѣдѣтъ на Делъ Матей; на единъ чужденецъ, фанариотски зѣспитанныкъ, съвѣтъ ви и познать, и който ся юще крѣе подъ булото на притворностѣтъ, да давате, благодарителны махзары?! Охъ, боже мой! зашто толковъ слабоуміе! абе хора! ако да бѣше добръ пансія, самоковци чехали да го испядятъ? и тѣ не ся ли много по способны да го познать и оцѣнятъ каква е стока, какво е цѣвте?! Жалко, на истина жалко, да ся показ-

*) За това на чърквата освѣщаващъ въ друга една дописка че дадеме по подробны извѣстия.

**) Не зная да ли е туй, или, каквото что ся вижда, и което е поблизу до умѣтъ, като е касата на допята чърква, пок пр. богородици въ рѣцѣти ви, му каплѣникѣ шакытъ съсъ нары двойно и тройно.

вате да толковъ нечувствителны! — Вашити братя, съотечественници, ся стараятъ да изгонятъ толковрежиянытъ мѣхителъ, ви же напротивъ, като че не сте Българи и като че не чувствувате неговити безграничны ласкѣвины, ся стараєте всячески да го забраните, да го задържите. Ако да не бѣхте противустояли отъ толкови арміи на самъ да забраняте дела Матей, чете ли да на притѣснява до сега? ако да бѣхте дѣйствиували съгласно съсъ другити ся братѣя, нечтехме ли го испяди още първиятъ пѣтъ? а виждѣ-те къво говори Соломонъ: «братѣ отъ брата помагемъ, яко градъ твердъ и высокъ», прич. Сол. гл. 18. Ами зеръ ви мечтаете зашто съсъ тѣзи ваия коравостъ, съсъ туй ваие противустоянѣ чте ся покажете като че обичае владыцѣти за тѣхнытъ санъ, и чрезъ това да привлѣчете хореката и четъ върхъ-вазе нека е тъй; колкото отъ тая страна, можемъ рѣ че и вые познате владыцѣти колкото за санѣтъ и тѣ, нѣ не и за дѣлата нѣмъ, зашто: «Вые сте солъ на зѣмлята, и ако солѣтъ ся обезсели, съсъ какво чте ся осали? за ничто вещь не струва, освѣтъ да ся изсѣпе вѣтъ, и да ся тѣче отъ човѣцѣти». [Мат. гл. 5. ст. 13]. а освѣтъ това можемъ рѣ и съсъ премѣдрый сол. «сыне, пий води отъ своихъ сосудовъ, и отъ твоихъ кладенцовъ источника», прит. Сол. гл. 5]. и като е тъй, то и ви вървѣте съгласно съ другити ся братѣя, за да ви не сочатъ нескитиъ вашити потомцы съсъ прѣстъ за вашити противобългарскы дѣла, и слѣдвайте по примѣрътъ на сираха, тойто говори: не устранился отъ плачущихъ, и съ сътующими сътуй». (сир. гл. 71). и тъй искайте и вые, что то искать и другити ви братѣя, та тогачемъ ви и мы праведно наръ:

истинны българи.

познатый Ванъ.

фърчи-коланъ Тодоръ

съсъ бѣлѣти калцуны.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Съединението на Савоя съ Франция ся извърши противъ протестуваніята на швейцария; провинциите Фосини и Шабле правятъ частъ. Единъ вѣстникъ обнародва въ тойзи случай една любопытна депеша. Тая депеша дава подробности на единъ разговоръ между Г. Керна, председателъ на Швейцарската конфедерация и Г. Тувнелъ. Тя изяснява какъ Франция слѣдъ като даваше надежди на Швейцария за оставката на Шебле и Фосини ся принудила да упазн цѣла Савоа.

Причинити, думи П р е с а т а, които Французското правителство даде за да разтълкува предъ Швейцария и предъ Европа това ново рѣшеніе ся познати отъ сѣкого, и общенародътъ ще ги намѣри въ тая депеша тъй както ги видѣ изложени въ много документи отъ тоя видъ. Сѣкой знай че Савоа е която сама протестува противъ сѣко раздробеніе, щото въ депешата която Г. Тувнелъ отпраща до Г. Керна, французското правителство ся принуждаваше да откажи на Швейцария частта която желаше и ся надѣваше да земе отъ Савоа.

Каквито и да бждатъ протестуваніята на Швейцария които ще сѣще твувать сами за паметъ въ канцелария и каквито да сѣ были причинити на Франция, послѣдните новини ни научаватъ че споразуменіето сѣществувало между силити, исклучена Англія. Това споразуменіе имало за цѣль да доведе едно крайно рѣшеніе на днешното състояніе чрезъ отваряніето на една конференция и за тая конференция заминавали ся да урѣдятъ една программа която да ся подчини на приговорити на пълномощниците. Увѣрять че Франция приготвила въ това отношеніе една программа. Тя желала щото ролата на това дипломатическо събрание да ся ограничи въ разгледваніето на притуревіятъ членъ на Виенскіятъ трактатъ, относительно за неутралността

и за споразумѣніята които ся завѣщавъ за Шабле и Фосини. За да спомогни приговорити и за да ускори работата, французското правителство обявило че било готово да ся подчини на условіята които сѣ изыскали по виенскіятъ трактатъ, отъ Сардинія за полза на швейцарската Конфедерация.

Новинити отъ Сицилія извѣстять че на 22 Априля, градътъ Трапани былъ въ цѣло бунтуваніе. Едно временно правителство ся съставило слѣдъ това и заповѣдтъ сѣ дала на народнитъ стража.

Въ Германія и тамъ сѣществуватъ съединенія и протестаціи. Германската діета, въ послѣднето си засѣданіе разгледала единъ протестъ отъ страна на князь Липпъ Шаумбургъ. Едно време Пруссія имала наедно съ князь Липпъ Дегхонъ градътъ Липстадтъ който по слѣдствіе на едно споразумѣніе между двѣти правителства, ся далъ въ 1851 на Пруссія. Князь Липпъ Шаумбургъ протестувалъ противъ това съединеніе. Въ Пруссіятъ представникъ въ Франкфортъ обавилъ че правителството му не можало да държи смѣтка отъ тия протестуванія. Тѣй Липстадтъ стои на дѣло съединенъ съ Пруссія.

Отъ давна министерскити измѣненія кои ся дѣйствуваха въ Австрія ся рѣшили за полза на Либералната страна.

Архидукъ Максимилианъ който бѣше въ Виенна сѣ върналъ изново въ Триестъ за да командува австрійската флота. Слѣдъ малко той щелъ да разгѣдва крайноморіята съ параконната Коверта Дандоло. Увѣрять че по уваженіето си въ Виенна императорътъ наедно съ архидукътъ брата си зель за Венеція сѣ щити мѣрки които сѣ зели за Унгарія.

Послѣдните новини отъ Мадридъ, 22 Априля извѣстять че Марокскити пълномощници стигнали въ Тетуанъ и приговорити чачнали. Примирителіятъ трактатъ между Испанія и Марокъ наближава да ся заключи и една голѣма частъ отъ удоволствореніето за болятъ сѣ внесла въ Татеръ Другіятъ сѣзакътникъ контъ Монтемулинъ и братъ му донъ Фердинандъ сѣ уловили и сега били на сѣдъ предъ сенатътъ.

Его нѣколко подробности за запиранието на контъ монтемулинъ. Тортозската полиція ся извѣстила че Контътъ прибѣгналъ въ къщата на единъ сиромашъ селянинъ и пратила заповѣдь да нагледвагъ строго тѣя мѣста. Трійсѣтъ и шеста часа слѣдъ това извѣстіе гражданската стража въ Тортосъ тръгнала съ единъ баталіонъ линіентъ и началството насилло да отворять къщата. Като не ся покѣрвали на тая заповѣдь, войската искъртила единъ прозорець който отворилъ входътъ на единъ воинъ. Трина други воини влѣзли презъ вратата и намѣрили трима души облечени: Контъ Монтемулинъ, братъ му и единъ слуга. Контъ Монтемулинъ ся исказалъ и ся турилъ въ расположеніето на хората които имали заповѣдь да го запрятъ. Уловенити ся завели на Тортосъ и ся заперли въ конактъ на военніятъ управитель.

Въоруженіята слѣдватъ въ църковнити области. Правителството направило съ Белгія единъ заемъ отъ 50 милиона франки. Увѣрять че сѣще двама генерали французски влѣзли въ службата на римската войска.

Новинити отъ Лондра 21 Априля извѣстять нови военни предуготовленія за Индія. Корабита ще занесатъ войска за намѣстоузаніето на отдѣленіята които тръгнаха за Кина.

Прочетаме въ Мѣрингъ Постъ. « Голѣми промененія ставаха въ тѣя послѣдни години. Не само свѣтътъ ся промѣни глѣдътъ, нъ още, цѣло измѣненіе стана въ правленіето на корабити. Има двѣ години нѣмѣ откритие че сме изгубили гордостта си въ морскити сили, сѣзрахме тогава че сиротивъ сичкити суми които сѣка година хартахме за нашети тарсани, Франция и Россія имаша по голѣма флоти отъ нашити и че тѣя двѣ сили имаша два пѣти повече военни кораби отъ насъ. Истинна е че това състояніе на работитъ сѣ свърши чрезъ нѣ

чутя трудове, и ще приложимъ че съ извънредни жертвования ний сме между първити морски сили.

«Безъ противорѣчіе ний имаме въ тоя часъ най многобройнага и най страшна флота на свѣтъ. Нъ въ неавното днешко състояние на европейската политика, не стига само да имаме добра флота, треба още да знаемъ да я удържимъ за сѣкога. Народътъ не ще жали среброто което е нужно за това. Ний естествено осъщаме че въ сичкити европейски боеве, ний треба най повече да ся надѣваме на морската си сила. Ако Франция направи два кораба Аялія треба да направи три».

Г. Брехтъ отправилъ слѣдующити думи въ парламентътъ: «Има въ Англія една партія която систематически ся труди да подига противъ французскіятъ народъ уразни чувства. Сѣкоя седмица, сѣки мѣсяцъ, Та и м с ъ като слѣдва стѣжкити на Морингъ адверъ сичеръ, обнародва дѣлги членове, единъ день за да обезчестява Франция, другъ день за да плаши Австрія, и другъ за да разсърди Англія. Нищо по оумразно и по сатаническо нѣма. Знаемъ какво ще ни отговорятъ на това, нъ азъ не пипа безименино. Както тѣхъ англіицъ съмъ. Отправямъ ся къмъ сичкити си съотечественници. Слѣдъ малко години трактатъ ще стани знакъ на свѣдѣшенъ мнѣ».

СЪСЛАНІИ ПЪЩА И НОВИНИ

Пипатъ ни отъ Лупница 18 Априлія: «По оная вечеръ. Н. Богомразіе ходи на беглицѣта на гости, и тамъ ойпаттердисади ключени. Bravo!

Отъ опзи день насамъ имаме врѣмя весма задумно, и хората ся виждатъ омалени. — Парити слѣзѣха на най долията цѣна, споредъ лпрата отъ 100 гроша; нъ жално е че продавачитъ вместо да свалятъ цевата на стокити я още покачватъ».

—Извѣстятъ ни отъ Шумень 18 Априлія че предъ нѣколко ден пристигнали въ тоя градъ инжениери за железніятъ пѣтъ отъ Варна до Русчукъ, и на 18 трѣбали за говѣтъ:

—Явяватъ ни отъ Ловичъ, 12 Апр. парити слѣзали отъ 1 Апр. на истринска цѣна. — Брани-

пото чисто 62 парп оката мпри фіатъ.

—Въ Цариградъ търговіята пріе обикновѣната си дѣятелностъ въ вносенити стоки. Продажбити бѣха много миналата седмица и ся направиха съ кайме и монеди на дневната цѣна.

—Завчера въ недѣля на Българската църква кръстиса още едно грѣцко дѣто отъ Бейогау. Цедовити на епиріята му поискали за да го кръстятъ 500. Родителити и Кръстникътъ като небыли въ състояние да платятъ тая сума допѣсоха го на Българската църква дѣто кръщеніето ся извърши отъ новити еретаци; безъ пари, освенъ малкити разпожки които станаха отъ църквата на кръщеніето.

—Г. Екзархосъ извѣстява че въ Цариградъ извънреденъ раванишъ са отборилъ на бастунити и нѣкои търговци тѣглии телеграфъ за да имъ додѣтъ бастуни съ гемія.

Сега само Г. Екзархосъ право казва. Само нашити млади въ Цариградъ накупиха дѣла си бастуни за да ПОУПУТЯТЪ малко Г. Екзархоса въ писаніето на вѣсникътъ му и да му утакожатъ разбуланиги кокалци. Въместо да са разва дѣто бастунити не останали, той казва чи щели чрезъ телеграфъ да довесатъ. Жалниъ гърбътъ на Г. Екзархоса!

—По царска заповѣдь: Османъ Ефенди, едно време членъ отъ Ахкямѣтъ, ся вилненова членъ на Такзиматѣтъ. Реуѣъ Бей, едно време кайнакамъ на Асхери Сабатъ, ся заименова кайнакамъ на Девизли (Измирска каза).

—Една телеграфическа депеша извѣстява, че Г. Лавалетъ, француски посланикъ у Цариградъ, трѣгналъ у сѣбота отъ Марселия. Той ще слезе на Атина, дѣто ще ся бави дѣя три дни, и ще доде у Цариградъ съ вапорътъ Аичіо, койго отиде отъ тука въ недѣля.

—Извѣстятъ че князь Алеко Вогориди ся егодилъ за дѣщерята на Емануила Балгаджи, на пле Аспасія. Г. Алеко е свѣтъникъ на Отоманското посолство у Лондра.

— Извѣстіе —

Споредъ обещаніето си, что бѣхъ обаяилъ съ извѣстіето вмѣстено у Сборника отъ разны съчиненія, прѣлпиемамъ да издамъ на свѣтъ и другѣтъ книгѣ подъ заглавіе, Кратка Българска Исторія съставена отъ Д. В. Попова. — Всякой познава колко е полезна тая книга, не само за прочитаніе да познѣмъ

отчасти най-старити отлични чѣрги на славниты си праотцы, нъ и за прѣподаваніе въ училищата, койго, мислѣмъ ще послужи, на младиы Българчета за да видятъ като въ оглѣдало мнѣты си прадѣды и тѣхниты юнашкы дѣла.

Освѣтъ това насамъ ся да издакъ и *Природна Исторія*, приготвена отъ П. К. Ариудова Еленчаннина учитель въ Русе; тя е нарѣдена съ приличныты образописанія на всякъ видъ животни и растенія. — Нашити учени знаятъ че е твърдѣ потребна една тѣтъва книга за прѣподаваніе въ училищата; нѣмахме до нинѣ въ языкаши, учителити сѣ припуждени да прѣвождатъ отъ чюжды, а това имъ причиняваше голѣми затрудненія въ учителското занятіе.

Зъ това взѣмамъ честь да обявѣмъ на Българското общество, особенно на учителити повсѣгдѣ да приканятъ своити ученицы, и сичкити ученолюбивы желатели за юношеското просвѣщеніе, да благоизволятъ и ся запишѣтъ спомошествователи на тѣя двѣ книги.

Цѣна опредѣляваме за първѣтъ 2 цванца, за вторѣтъ 3. Нъ за да ся улѣсни впечатаніето, и да ги издамъ колкото е възможно по-скоро, молиж, оныя, които щѣтъ ся подписѣтъ да прѣдплатятъ половинѣтъ, и нека сѣ утѣрени че нѣма да имъ ся изгуби това малко количество, съ което помагатъ за възрожденіето на Българскѣтъ книжнина, и на единъ бѣденъ и беззащитенъ книгоиздатель!

Най много слѣдъ единъ мѣсяцъ, книгити ще ся измиратъ подъ печатъ; зато нека ускорятъ да ни исаратятъ почтениты си имена за да почнемъ работатъ. — Подписаниги ся пріематъ: Въ Шумень у Г. Д. В. Попова учитель, въ Руссе у Г. Маврид. и бр. Х. Петкови, въ Силистрѣ у Г. Янка Ангелова и прісѣщія издатель.

Р. И. Бѣсковъ.

Калипетра 16 Априлія 1860.

—Когато туряхме подъ печатъ пріехме важны новини отъ Свищовъ. Тѣ сѣ че на 15 и 16 Априлія Свищовскити граждани сѣ събрали на съборъ и рѣшили писмено да не ся поменува неке името на Търновскія владѣе, а на чѣсто, него да ся поменува името на Н. В. Султанѣтъ. И така на 17 Априлія у сичкити Свищовски церкви гърмѣло *во първѣтъ помани Господи царя нашего Султана Абдул Меджида* махѣсто Архієпископа нашего и пр. Въ това свѣдѣсн тѣло името на Свищовскити бѣзо рѣшено да ся върни подъ Христо отъ пѣтуваніето си за владѣшката вонтія. На истина подъ Христо ся върнатъ и колкото парѣ бѣше събралъ лежж ся отъ гражданити и ще ся върнатъ пакъ на сѣзениѣ.

Гръцки обнародваха въ Цариградъ една безименна брошурка противъ Критиците които ставатъ православно-католици, противъ Молдо-власите които искатъ църковните си имоти и най послѣ противъ нашите българи които искатъ народната си йерархия.

Не можемъ да вмѣстимъ сичката брошюрка, обаче ще туримъ предъ очите на нашите Българи онова което ся на тѣхъ отнася. Види ся че тя е писана по вдъхновеніето на г. Неофита ѿкога Търновска митрополитъ и печатана съ негово иждивеніе. Прочее ще кажемъ на послѣдвателити на Неопита и на Костакъ които още ги има въ Търново да имъ поискатъ по единъ екземпляръ отъ тая брошюрка.

Като не ще ся занимаваме за Критиците и за Молдовласити, ний ще ся ограничимъ да направимъ връхъ тѣхъ едно забѣлежаніе просто и ясно.

Както гръцкити ся ползуваха отъ вѣрмето когато царуваха въ Молдовахія за да усвоятъ църковните имоти на Молдовласити тѣй днесъ Молдовласити си ползуватъ отъ новото си правителство за да си ги зематъ. Ако бѣхме повикани да разгѣдваме тая припприя ний быхми дази рѣшеніето си за въ полза на Молдовласити. Замото църковните имоти на Молдовахія трѣба да останатъ на оныя на които сѣ дадени. Усвоеніето на тия имоти отъ гръцкити е едно злодѣяніе много виновато щото тия имоти сѣ имоти посвѣщени на църковното богослуженіе и на христіански дѣла.

Колкото за Критиците, тѣ иматъ тожко право да ся полчиняватъ подъ Папата колкото фанариотити иматъ да ся поддигатъ противъ него. Никого ѿкога вселенски съборъ, ѿкога св. Отецъ никого ѿкога свѣтеть, не е признавалъ гръцкитъ патрикъ за лачалникъ на църквата. А сичкити вселенски събори, сичкити свѣтии които и гръцката църква празнува сѣ припознали папата за духовенъ пастиръ на сичкити христіани, които сѣ въ сичкити части на свѣтътъ, като е тѣй отъ страна на фанариотити е най голѣма срамота, кай голѣма неправдина да хулятъ поведеніето на Критиците които ставатъ православни Католици.

Нека минимъ сега на претенціити на фанариотити които сѣ изложени въ горѣрѣчната брошурка.

Първо, чини ли ся че интригити на рускити агенти было въ Цариградъ было другди, заслужаватъ хулити които имъ отдава брошурката. Ний спомѣлваме толко повече самоволно хулити и укорити, щото интригити на тия сѣщи агенти сѣ давали причина на гръцкити да тѣкуватъ за сичко което нашити Българи сѣ желали праведно и законно.

Зашото твърдѣ е явно че за да ни козидятъ на В. Порта като немирници и бунтовници, гръцкити требашо да иматъ ѿкога причина. Прочее, каква подобра причина за гръцкити отъ онака на 1838 за която говоримъ

брошурката и още други ѿкога които гръцката патриарха не е оставила да минатъ безъ да ги представи въ вниманіе съ вѣрмя.

Днесъ императорското правителство разувава подобрь кождо нашити исканія сѣ праведни и колко сме далечъ отъ сѣязво чуждо вліяніе. За това нашити Българи въ Цариградъ можиха да извадятъ отъ нашити диптихи името на гръцкитъ патрикъ безъ да минатъ за бунтовници предъ очите на нашитъ закокѣтъ самодържець.

Въ послѣднето си М. г. Ексархосъ който сѣкога ся водеше съ г. Рачински, прави ся че не знай зашо нашити Българи бѣха турили и на французски извѣстіето което бѣше залѣнено на вратата на метохътъ. Това приправено незнаніе на Ц. Вѣстникъ не е безинтересно. Никой не ся прави че не знай безъ важни причини онова което е толко ясно и което си има причината.

Колкото за насъ, безъ да станимъ органъ на нашити Българи, ний ще забѣлемъ на Ц. Вѣстникъ че тѣ имаха пѣдно право да пишатъ на французски извѣстіето на г. Рачински както и посланицити писаха по истиятъ языкъ билетити пратени да вѣкатъ нашити Българи на балъ.

Отъ друга страна Г. Ексархосъ, забравя че пріятельтъ му е консулъ, сур. дипломатически агентинъ. Прочее въ Ц-градъ както въ С. Петербургъ французскитъ языкъ е дипломатическиятъ.

При това понеже единъ дипломатъ идеше да прави интригити между нашити българи, бѣше не само прилично нѣ още и нужно, сичката дипломация въ Ц-градъ да може да чете съ очити си дѣятелното отгласканіе отъ нашити българи на сѣвѣтити и на интригити на Г. Рачински

Ще кажимъ още повече, като гръцката брошурка ся готвеше да ся издаде и като тая брошурка издава сичко опова което правимъ на панславитски вліянія, види ся че божитъ Промысль ни дѣйде съ вѣрмя на помощъ

Ако нашити българи не бѣха запретили входѣтъ въ нашата църква на Г. Рачински и ако Г. Рачински бѣше отишълъ тамо, сичко което сѣ дума въ брошюрката дѣва щеше да излѣзе истинно?

А сега прикаскити на тая брошурка зеха отъ напредъ единъ добрь отговоръ чрезъ залѣпенното извѣстіе на нашитъ метохъ.

Нѣ нека ся върнимъ на гръцката брошурка, ако трѣба да вѣрваме съчинителъ ѿ, нашити българи были и сичи чѣни гръци и нашитъ народенъ языкъ былъ една обирница отъ чужды душы хвърлени карна караникъ въ една чатура отъ панславитската естерія.

Като некаме да сме справедливи къмъ секиго, ний ще забележимъ че, употребено за языкътъ по когото Г. Ексархосътъ вѣстникъ ся пиши, това оцѣненіе на гръцкитъ писателъ е много точно. Нѣ като българскитъ языкъ е сѣзсѣнъ различенъ отъ языкътъ когото Г. Ексархосъ и неговити пишигъ, сѣдва че гръцкитъ писателъ грѣши много

Трѣба да кажимъ сѣщото и за пропсхожденіето и на думата Вургаросъ изн Вургарисъ измыслена отъ съчинителътъ на брошурката. Сичко което Г. Ексар. прави и сичко което дума оправдава пропсхожденіето което гръцкити да отдаватъ. Нѣ колко българи пакъ има като Г. Ексархоса?

Като съчинителътъ на гръцката брошурка зема сичкити наши българи за Г. Ексархосци, не е чудно дѣто зема Вѣст. Бъ г а р і я за Ц. Вѣстникъ. И тука още оцѣненіето на брошурката може да стани праведно, стига да ся промѣни вѣрмятъ.

Съчинителътъ на брошурката грѣши грубо като дума че народити въ Трація, Иллирія . . . сѣ гръци. Ако тия народи сѣ гръци, зашо старити гръци ги наричатъ варвари. Напримѣръ Димостенъ не наричалъ въ всичкити си словеса Македонскитъ царъ и македонцити варвари?

Съчинителътъ на брошурката грѣши още грубо когато отдава на гръцкити христіанского образование. Ако тоя съчинителъ познаваше Византійската исторія и исторіята на византійскити патрици той бы намѣрилъ отговорѣтъ на тая вѣрсия:

1 Защо Божиятъ промысль даде гръцката имперія на Огоманиити?

2 Защо Божиятъ промысль тури при гръцкити патрици причина на сичкити ереси, мюзомански императори, които сѣдователно тѣ неможяха да употребятъ за да распро-страиватъ повити си ереси и да развратяватъ вѣрата на бацити ся и да надгѣтъ съ сила безчестната трговия на св. вѣща?

3 Защо ний послѣ европейскити народи които имаха за злата честь да надгѣтъ подъ вліяніето на в е л и к а т а църква сѣ ний м а л к и въ просвѣщеніето, въ наукити, въ образованіето?

Сичкити голѣми историци не сѣ ли забележавали и не забѣлжватъ ли още сѣки денъ че вѣроисповѣдната буна на гръцкити и обрѣщаніето на тая буна на велика църква сѣ станали зъ христіанството голѣма чума, на която упростушеніята сѣ ограничени отъ промысльта чрезъ съставяніето на Огоманската Имперія.

Доста е сега. Нека нашити Българи четатъ брошурката която преведохме отъ гръцки и която има заглавіе: Гласътъ на праведнитъ. Тѣ ще ся сѣвѣтъ много на такава глупостъ. Нѣ въ днешанити обстоятелства дозволено ний е да сѣ сѣвѣтъ колкото неможъ; ний ся сѣвѣтъ до души

За раздѣленіето отъ църквата и за тукашніята прозелитизмъ.

Като оставаме плачевната критика трагедія, която вдъхнува трепетъ и скърбъ на еничіятъ родъ (1), влизаме въ друга една трагедія (2) подобно скърбна и трепетна въ която ся представяватъ двѣ окаяни лица (3), чудовището на раздѣленіето и чудовището на прозелитизмъ, които мачителніята Адъ избѣлва.

Двѣ сж лицата, двама сж непріятелити на Църквата и двама сж подбудницити на днешни приключения (4). Кого отъ тѣхъ да обезчестимъ? (5) Лошо е положеніето на въпросътъ, лошо е и нашето положение. Касае ся да обезчестимъ джката срѣщо истината, заблужденіето срѣщо искренностита, и безбожіето срѣщо вѣрата. (6) Правственицити рани ся умножиха и окаяна смъртъ плаши сичкото тѣло, аго спасителни цѣрове не предвараютъ, и тыа цѣрове сж гласътъ на истинната. (7)

И възможно ли е да ся чуй най болніята гласъ на единъ боленъ языкъ, за защита на сичкити ни закани братія, когато только джзлати, только непріатели на истинната стоятъ противъ насъ и трупатъ сѣки часъ стѣна върхъ стѣна, за да можатъ съ тоя начинъ да запушатъ и уши и сърце и сѣко друго състраданіе къмъ закани? Но, ний не ся отчаюваме: гласътъ на истинната скъсява разстояніята, распаря горити и моретата, уголѣнява малцината на сѣна болестъ, и кѣсно или скоро, кача ся на тронътъ на добродѣтелита, отъ когото ако и да ся испаднѣ пада никогѣ. Гласътъ който стои на това стѣпало, не престана никогѣ нтъ да защищава правата на човѣчната и да пита: «Кѣдѣ тичате, братія! кой дяволъ ви тласка въ ямата!»

И срѣщо тоя гласъ чува ся единъ другъ, който излиза отъ сърцето на хиляди братія, който протестува и анатематисва първити

(1) Гръцкіята. (2) Великенското приключение на Българската църква. (3) Н. свѣщенноначалство Иларионъ Български [макарионъ] едното, а другото ний. (4) Подбудницити на сичко това сж сами грѣцити и грѣцити владичицѣвъ тѣхнитѣ злоупотребления. [5] Кого отъ тѣхъ? Ний първо грѣцкіята патрикъ че тогава други ти наредъ. Питаме исквали? (6) Въ тыя думи ний познаваме двѣ грѣцити владичи. [7] Гръцити да не ся грѣжатъ, Българити предвараха ранити и смъртъта и донесоха спасителнитѣ цѣрове още на Великденъ.

подбудници. Кои сж тѣ? или коя е историческата драма която горѣ и наскърбява добросъвестнитѣ сърца? Нѣка разгледваме и двѣта щото двѣта да сжди безпристрастната Исторія. Кои сж прочее джзлатити и ересарсити?

Когато племето на Ираклидѣ ти ся излѣ отъ горити си и отъ една страна завоева много мѣста и отъ друга страна засѣли много и ги събра, слѣдъ нея дойде една вихрушка отъ диваци, която ревеше като говѣда и опустоши нѣколко отъ тѣхъ. Туземниятъ елементъ като ся поддигна испаднѣ ги. Тѣ пакъ ся върнаха, нѣ изведѣжъ ся расплѣдиха отъ туземцити и ся прѣспяха тукъ тамъ. Тоя сражъ на варварити го засвидѣтелствува и други много дѣла и собствено че тѣ не загубиха стѣпкити на упаваніето си въ сичката оная земя която сега ся нарѣча България. И нѣка покажи нѣкой че тыя варвари сж имали нѣйде нѣкой паметникъ, или нѣкой надписъ или поне една монета която да освѣти както слънцето мръчината, облачатѣ на заблужденіето ний, неизправеното съкровище отъ открити по сичката земя паметници за голимѣ дѣла на старити.

Нѣ какъ ся задържи и посвати името България въ отвѣдъ и отъ самъ балканскити приселенія на старити народи: Одісія, Анхиадъ, Мезія, Панонія, Иллирія и Трація? Доказателството е лесно.

Това окаянно имя е было сѣкога непознато на старити. Послѣ то ся даде на това мѣсто или защото нѣкои отъ нападналитѣ скити по тыя мѣста бѣха отъ брѣговетѣ на Волга рѣка, или защото жителити около Дунавътъ бѣха съсѣдни на оныя мѣста и съсѣдити имъ го дадохѣ за да промѣнятъ името на Скитія което не бѣше добро. Нѣ или едното или другото сме зели за основа, происхожденіето на единъ народъ не ся изити отъ промѣненіето на името му; както Пелопонесъ ся наричаше до вѣра Море и Керкира Корфу и други много градове промѣнитѣ имената си нѣ не народностита си.

Отъ това не е явно, че името Българинъ е чуждо и непріятно, и оныя които го ниймѣтъ за прадѣдно незнаятъ исторіята си, или ако и знаятъ я преобрѣщатъ отъ съзаклятія (сир. че сж ся сговорили). Обача ний не ся надѣваме множеството да сж съгласи съ тѣхъ, и ако произлѣзе противното тѣ нѣка мислятъ! Нѣ каква е осавата на языкитѣ? плачевна и окаянна! Гръцката имперія на които дѣлата исторіята хули, като сѣла баша на Русія чрезъ божественното

кръщеніе, поиска да ѣ подѣде рѣжжѣ си и политически, и вмѣсто да ѣ прати учители за да образуватъ тыя народи, напротивъ наложи лукави и сговорни мѣрки на нея си, които можимъ да рѣчемъ причиниха раздробеніето ѣ. (слѣдуса)

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ.

Цариградъ 12/30 Априлія.

Отъ Свищовъ пріехме двѣ писма съ 16 Априлія които ни съобщаватъ радостна та новина че нашити тамошни съотечественици до точка подражали постѣжката която цариграшкити българи направихѣ по великденъ. Подробности и обоготелствата бо нито сж сълружили това приключение въ Свищовъ ний ги туряме предъ очи ти на читателити си. Важността ний заслужава внимание.

Свищовъ 16 Априлія 1860—сж голѣмо възхищеніе прочетохѣ песенъта която ся пѣла въ българската църква на място ниймѣ на патриката за което ний отколя блѣнувахѣ. На! ви сега подобна говость и отъ Свищовъ. Утрѣ на 17 Априлія ний отиваме да слушаѣ по сичкити черкови на грала: „Во първихъ помани господи царя нашѣго Абдулъ Меджида, на мѣсто архіепископа нашего „Туй ще ви го опиша подробно.

„Два вечера отъ 14 на 15 и отъ 15 на 16 Априлія ще останатъ паметни за Свищовцити. Въ първия денъ ся отрѣдѣ и писмено утвърди да ся върни попъ Христо отъ патуваніето си за владѣшката воптія и той ся върна на 15 Апр.; На вторія да ся поплѣди изъ черковата ниймѣ на Търновскія владѣка и на сѣки други и да ся замени съ името на И. В. Султанъ Абдулъ Меджидъ Хаѣа. Въ сѣщото време и чигалището ся обяви истинно народно. Туй е потвърдено съ съгласителнитѣ писма, въ които сж написани имената на стари и млади караикъ безъ отличіе на мѣсто и старшинство. Не е ли ново туй? Не е ли радостно? То е толко по чудно чи стана безъ сѣко приготвеніе и нечаяно като да ся е родило изведѣжъ въ умѣте на сичкитѣ расло и порасло за два, три дена.

Другото писмо говори за сѣщото приключение както слѣдова:

Свищовъ 17 Априлія—... Тука нашитѣ свищовци като излѣзе сега попъ Христо за воптія да сабаре за Григера Търновски, ся събраха и му писаха да ся върни. Той ся

върна съ парити колкото бѣше събралъ, кол-то сѣ зеха отъ него за да ся върнатъ на селяните. И друго заповѣдаха на поповите да не помѣнуватъ веке Григора въ църкви-те: въ на нѣгово мѣсто Султанъ Абдулъ Меджида. И тъй днесъ въ недѣля стана же-лаието на народа и въ църквите са помо-лиха за царево здравіе съ общо благодарє-ніе на сичките граждани.

Нашити читатели познаватъ Настѣржи ножа (Настрадинъ Хожа).

Единъ день въ неговото село доидеъ е-динъ правителственъ чиновникъ. Селяните поискаха да му чиститѣть дохажданіето и да го възблагодарятъ съ нѣщо си. Една патка сѣ опредѣлила за да станя предметъ на тая честь.

Останало сега да избератъ нѣкого отъ селяните, по умнѣхъ, по кадаренъ, по поли-тикъ който да я занесе на чиновникътъ. На-стѣржи ножа като хожа на селото сѣ из-брааъ за тая депутация.

Настѣржи ножа зеаъ патката упержена добръ, зачървена. Въ нѣтъ не сладката во-ля която розбата издавала го турила въ искушеніе: той откаснааъ единътъ кракъ и го изеаъ.

Той пристигва у чиновникътъ, представя му патката отъ страна на селото. Чиновникътъ го благодарива и съзнааъ да ѣ утѣри ко-стити. Каго я видѣаъ съ единъ само кракъ, искааъ да научи причината.

— Въ нашето село патките сѣ съ единъ кракъ отгѣворилъ хитриятъ настѣржи но-жа. — Ты искаашъ да ся гавришъ съ мене, поврѣща чиновникътъ. Юкъ ефендимъ, тъй е — юкъ не е тъй.

Врѣхъ това отгорѣ чиновникътъ иска да ишита истината на работата. Съгласяватъ ся да идатъ наутрѣто да видятъ паткити на водата.

Когато издѣганіятъ и лѣжцѣтъ достигна-ли до водата, паткити укнани, дреяли по обичаятъ си на единъ кракъ. Настѣржи но-жа ся зарадвааъ и: Видишъ ли ги какъ сѣ съ единъ кракъ, рѣкааъ на другарѣтъ си. Тоя послѣдніятъ извааъ шицовѣтъ си и пуш-нааъ врѣхъ тѣхъ.

Паткити отъ страхъ изведижаъ сваятъ дигнатіятъ си кракъ и начуватъ да бѣгатъ на два. Нели ти рѣкохъ че лѣжишъ, дума тогава чиновникътъ. — Дай да пушна врѣхъ тебѣ, поврѣща ходжата, че ще тѣ види какъ ще вървишъ не на два крака, нѣ на четири.

Отъ дѣ та на кааъ тая прикаса, ще си помисли читателътъ. Отъ дѣ я изрочи и я

лепа въ Б ъ л г а р с к и я т ъ с и н з г л ѣ д ѣ. Това и нѣй ще кажишъ я. Нѣ ти си има мѣстото.

Г. Екѣ-Сархошъ е Настѣржи ножа; на-шити млади Българи сѣ чиновникътъ.

Преди почти една недѣля Българскіятъ Настѣржи ножа не удобряваше постапк ата която нашити Българи направиха на велик-денъ въ Българската църква. Днесъ колата ся обрнаха. Въ послѣднето си Но, г. Екѣ-Сархошъ нарича побуденити отъ незнамъ каква странаа, «негнни потомци Борисови» и волятъ ненависти, нарича го «първа съ-гласна постапка какъ въз оженіето на на-шата Іерархія».

Коя е причината на това?

Г. Г. Екѣ-Сархошъ, Българскіятъ Настѣржи хожа, бѣше добръ съ грѣцкіятъ пат-рикъ, съкой знай защо, и обнародва членъ противъ Българити и противъ великоденската постапка която хвъргаше доаъ грѣцкіятъ патрикъ.

Слѣаъ обнародваніето на тоя членъ дебе-ли бастуни етишисаха отъ иди питай и сл бастуни които, както на казватъ, были о-предѣлени за Екѣ-Сархошовіятъ грѣбъ. Тоя послѣдніятъ три нѣти избѣгнааъ и пос-лѣдніятъ, безъ помощта на нѣколко лица той ся злѣ намирааъ. За да не ся повреди достодѣніето му и истото врѣме за да не му ся потжачи благородіето, оныя лица на които той треба да е крайно признателенъ

— го принудиа предъ съборѣтъ въ Бал-капанъ да опровергааъ клеветити които бѣ-ше наложилъ на Българити и да нѣ иска прошка. Защото му забѣлежили, треба да избира отъ двѣти едно или бой или опро-верганіе сир. измѣненіето на убѣденіето си. Той избра послѣднето като по неопасно, нѣ по срамно.

Тая е споредъ както мислиаъ причината на послѣдніятъ му членъ който не е чисто сърдеченъ нѣ насилственъ. Кракото за насъ ный корабовлави бихмы предпочели въ та-кова обстоятелство да уирѣмъ а нежели да си проаѣнимъ убѣденіето.

Нашити съотечественици въ Разградъ начнаа споредъ както извѣстивахме, да подновяватъ ветхата си църква. На 13 Априлія тя сѣ разсипала и въ 4 дни основити сѣ ископали земледѣлцити отъ града и се-лата заематъ трудовети си за това свято дѣло и съ кървини носятъ камани, пясѣ-къ, варъ безъ пари.

Основніятъ камѣкъ имааъ надписъ: «Тѣзи Българска църква ся заправи на 13 Априля 1860». На 18, тоя сѣ тържествене поло-

жилъ съ него наедно сѣ турити два Бъл-гарска паницѣ, единъ куршуменъ кръстъ съ надписъ храмъ Св. Николаа, една кадишница медемена и единъ спитрахиаъ.

Сичко было на зова тържество; само г. Екѣ-Сархошъ не былъ тамъ за да измааи нашити Българи и да сѣ турѣ имато на ос-новніятъ камѣкъ. На българската църква въ Цариградъ тоя не можа толко добръ да сполучи. Негли щеше да е пощастливъ въ Разградъ тамъ дѣто споредъ него несъгласіє-то е толко очевидно, щото църквата ся съ-гражда едногласно отъ сичкити жители.

Имаме предъ очити си една дописка отъ Галацъ, 15 Априлія. Съдържаніето ѣ е тол-ко извѣредно, толко чудно щото не ни ся ще да я повѣрваме. Обаче дописникътъ ни я прѣпорѣчва за истина, и врѣхъ това нѣй ся основаваме като изложимъ тука съдържаніето ѣ.

Пречее, рѣчената дописка ни извѣстява примиреніето на Силистренскити Българи съ фанариотинѣтъ си Дионисіе. Причината на това примиреніе было че грѣцкѣтъ Дионисіе щаяа да вастои и писааъ до грѣцката па-трикана за ферманъ за да ся направятъ Българити една особита църква дѣто да ся молятъ по матеріятъ си языкъ. При това още, фанариотинѣтъ сѣ обѣщавъ да привесе даръ потребити книги за богослуженіето. Отъ дѣ ли?

Споредъ думаніето на дописникътъ ни, сичко ся извършило по волята на трима Българи, отлични въ распрята която сѣществуваше до сега между Българити въ Силистра и вла-диката. Истинааъ дѣто! да глѣда нѣкой таква човѣческааъ която испърво оглиъ дншаха противъ тоя пзединъ, когото хула-лаха, падаха и бѣгахъ отъ лицето му, а сега коленичатъ и просятъ прошеніе отъ оногова който прѣаъ врѣмѣ ги прозвѣняваше! цалувааъ раката която ги плѣскаше по ли-цата и ги заираше въ тамниаъ.

Това примиреніе думатъ станало съ голѣ-мо тържество: гайди, свирни, пѣспѣ, игри и други веселби, думашъ гадермишъ. Бъл-гари, грѣци съдружени отъ женити си и много млади отъ двата пола присѣтвовали на великолѣпніятъ зѣлѣстъ.

Отъ Габрово, 5 Априлія прѣхмѣ една дописка врѣхъ патникътъ който извѣствяваше въ Ц. Вѣстникъ че Търновскіятъ Григоръ казавъ словеса. Въ преминадити дни казах-ме нѣщо си за тѣя двѣ владински словеса. За сега само прѣпорѣчваае рѣчената до-писка.

Епитропѣтъ на Пловдивскіятъ епархіяаъ Пав-ліа ся отнесе много отъ нѣтъ нѣтъ нѣтъ

зарджикъ. Той, на имя Алексія, сполучилъ съ бесчестны интриги да направи гражданити на четири партии, щото амесъ Българи дѣйствувать противъ Българи. Посвѣсити отъ Българити искали да направятъ нѣкакви реформи въ главногo училище, спр. да доведатъ единъ главенъ учитель, съ по высози науки. За збѣжданіето на това прѣдпріятіе първата заемала помощъ. Другити сѣ противили на такви мѣрки, по причина че главити учители искали много пари.

За т. ва Т. Пазарджичани искатъ иди нитъ и съдружіе да имъ прати товари съ родолюбіе, съгласіе, разсѣжденіе; владѣющаго и голѣми очила за да видятъ по-точно състояніето си.

Едвѣмъ поминѣмъ че едно врѣмя сѣмѣнѣтъ фанариотинъ бѣше общалъ съ клятва да даде една сума на Т. Пазарджиското училище. Сега училището като ся нампра въ нужда, поискало тая сума. Фанариотинътъ я отказалъ и рѣшилъ че не правилъ таква общалія. Прибавилъ си по стоить на думити и на клятвата.

Отъ много мѣста на България ни пишеть че грѣкити владѣци излѣзли да събиратъ противоканоническити си дикемата отъ Българскити епархїи. Нашити Българи отхвърлиха вече грѣкитѣ патрикъ и не го припознаватъ. Владѣцѣти сѣ негови слуги. Тогава ний питаемъ, нашити Българи трѣба ли да имъ дадатъ пари.

Испаденїята отъ Габрово калугеръ Григоръ излѣзълъ изъ това село. Като минавалъ презъ Казанлъкъ, той си съдралъ гърлото да проповѣдва фанариотизмътъ.

Новинити ни отъ Тулча сѣмъ неприятели. Тулчанци сѣмъ оплакватъ отъ управленїето на учителътъ сн г. Изворекъ, който още не свършилъ методата си по която думалъ че щялъ да предава. Че только дѣла ли е тая метода? Още когато, даскалуваше въ Българската гимназія въ Цариградъ, той бѣлъ началъ казуватъ да пишѣли, да печатѣли, да дѣлали тая программа. Тя въ Цариградъ нѣма касиетъ да ся свърши, щѣ ли видѣли ли баре въ Тулча. свършена.

Нѣ надѣждити ни сѣмъ слаби и отъ тамъ. Даво имаше нѣкакъ нѣкое ново училище да ся съгражда, да имаме честь да видѣмъ краятъ на тая метода. Дѣ този бжметъ за насъ и за г. Изворекъ който веги е до сега дошелъ до полвингата ѱ.

Пріемаме отъ Г. 19 Априлія, една дописка съ вояго съчинителътъ предлага на нашити Българи да тържествуваватъ на 17 Юліа наматъта на Българскити просвѣтъ ли

критица и Методія съ кетимата тѣхви прѣемници Гогазда, Климента, Паума, Савва и Ангеларія. Той ся общава да поговорѣ още по на дѣлго за този предметъ.

Препорѣчваме на вѣстелити на Българскити Книжници единъ членъ подъ заглавіе: Гласъ отъ пусто горе теледейско. Щели сѣмъ щастливи да ся ползуватъ що годѣ отъ него!

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Габрово 1860 Априлія 5.

Отъ нѣкое время насамъ гледамы много пѣтници да си сѣмъ разсѣжкали нагорѣ на доло и крѣтосватъ насамъ натагжкъ да ходять, ама тосъ пѣтникъ който ся убажда въ 476 № на Ц. вѣстникъ че миналъ презъ наше сего не сме го видѣли. Този день 15 (арта) когато казва пѣтника че миналъ прѣзъ Габрово ний освѣтъ нѣколко катѣри натоварени съ намукъ друго да мине не видѣхме, а чи ако е билъ изъ между тѣхъ не знаимъ. Ханджіята дѣто бѣхъ кондисали тѣзи мѣлчеливи пѣтници иска да каже че видѣлъ между тѣхъ единъ пѣтникъ, на когото ся препозналъ че по узвити приличалъ на този глаголивъ пѣтникъ който песъщомъ миналъ презъ габрово преди две години нѣщо, ама казанїето на ханджіята не може да е вѣрно защото този пѣтникъ, за който казва той, по туй врѣмя ний знаеме че бѣше и въ—ово, и какъ може той въ сѣщото врѣмя да бѣди въ—ово и въ Габрово? По сѣка вѣроятность този пѣтникъ ся еди да е единъ отъ онѣзи бѣломорски просаци съ които е нѣлно нашето отечество. И да ли не е туй той онзи окатїа дѣто върви на прѣдъ и води съ тоягата си великія просякъ много мѣза да е той. Г. Пекъ-сархонъ безъ друго знай и зѣбити на този пѣтникъ ама дѣ ѱ кабилъ да го кажи като и той ся на дѣва да хвърлятъ и нему едно комаче отъ тѣхната просешка торбичка. Ама билъ кой да е този пѣтникъ малко ни е фийдата отъ името му нека видимъ думити му.

Той хвали търновскїягъ владика,

че бѣлъ казвалъ слово и имѣ какъво си още Е.е. Тежко на словото му и на булгурятъ му. Она калмѣшъ пейниръ попара есеѣтъ. Немахме нестѣ до сега да му чуимъ словото ама са осѣщамы какво слово може да каже такъвзи гарванъ. Да, сега са осѣщамъ когато той мина презъ Габрово да проси, той ни каза двѣ трѣ достоѣмѣтни слова, единото бѣше за свикатата на нѣкой си грѣцко магаре. Другото за нѣкой си кишишка въ Ц-градъ и други такъвзи масали. Таква слова направи той, и масторъ е на тѣлъ ама за такъвизъ слова може салъ този пероходилъ пѣтникъ да го хвали че му иде хлѣбътъ и такъвизъ плескала е подади не салъ на Г. Ексархоса да ги помѣсты въ вестникътъ си, ний знаимъ че Григоръ струва една торба камѣни ама дошло ни до главата да го хранимъ а че пакъ да слушаеме и да го хвалятъ. Слово казвалъ! За туй гледамы ний че търновцинати отъ словата му станали толкось набожници а особено женити ще са избїятъ по черквити за тропови, да ли не е сладкорѣчивилъ и медоточилъ неговъ языкъ който проважда толкось слушатели на протестанската служба. Пиши киръ-пѣтничко пиши, фали чорбаджїи си. такъвъ е сега мода сами да ся хвалямы и ти за друго не си научилъ пѣтъ шезъ български ами колкото да заслѣпявашъ българети и да фалишъ мастора си, е туй тѣ полъ Манолъ пали сурето го фали. И като фенерїа фалителътъ масторъ пакъ и да сѣмъ подмазва, прави си устага като габровчанинъ за еогучъ: фали и даскалитѣ търновски, страхъ го белкимъ да да не раздрѣнатъ кѣстото чи заприваря да ги занеми съ фалби Михайловски и други учители... Михайловски и други учители?! Не, не, братко гърко пѣтничко, въ Търново нѣма Михайловски, нема учители нѣма ти казвалъ, зеръ ако да имаше тамъ учители, да имаше Михайловскы, и Славейковъ, ты нещѣши да сѣмъ убѣждашъ като жиба отъ гїзла не щѣше

да хвалишъ оногосъ който гори святъ, въ Търново щеше има сега бари двама хора, които да ги послушатъ и да ги попитатъ защо е распратилъ дове, волови по селата твоятъ попофаленъ пладнешки хайдутинъ да иленятъ урталъка. Не, не, въ Търново нема нито учителя нито хора които да ги були сърцето за народътъ. Тамъ учители сагъ пари да зематъ, има чорбаджии които да ядътъ сладкото и пиятъ кафето на владиката а за черния народъ за царската рая, за общото добро няма кой да мисли.

Ама то беки остава тѣхенъ срамъ колкото за наши село ний ще си иламе гръката, сагъ туй ма ти съ молимъ да ни стварашъ таквось будукъ като твоего писмо на наше село ако не щешъ да ги нескъсаме на когнитото и да тя не покажишъ на свѣта що си за гръчко мислитъе.

Единъ (отъ кѣдъ сечен-качкѣ) селянинъ.

Т. 19 Априля 1860.

11 Мая минълата година на много мѣста изъ България торжественно се празнува паметта на славянскити първоучители Кирила и Методія, като покровители на Българскити училища. Като отдадемъ пристойната похвала на тѣзи рѣвнители които введоха достойния за подражаніе този обичай въ свои мѣста; съкажи да не ще бы излизало ако направехмы едно забвѣжаніе отъ наша страна.

Ако да гледамъ на поновити изследованія Шафарикови и на други еще иновѣрни прѣдположенія, по праведно ни са види народнити наши училища да славятъ паметта на св. Климента архіепископа Великаго на 27 Юлія. Защото освѣнъ дѣто съ прѣдполага че азъ-буката която и до днесъ употребяваме е отъ него най първо на този почеркъ приведена то неговити трудове съ были посвятени исклучително въ научнѣтъ писменность, както свѣдочи и неговото житіе.

Впрочемъ между свѣтите божи угодиници като не може да бжде никое прѣдпочтеніе съкій е свободенъ да празнува или на тогози или оногози паметта. За да не сме обаче разноголасни и въ това азъ мисля да е най право да подновимъ, ископи съществувавшія въ славянската наша църква а испослѣ и въ гръката частно пріетый обичай да празнуваме въ единъ день (17 Юлія) паметта на славянскити просветители, Кирила и Методія, съ петимата тѣхни пріемници Горазда, Климента, Наума, Савва и Ангеларія, както показва и послѣдованіето на службата ний издадена на гръцки прѣзъ минълото столѣтіе въ Мосхополь който е въ албанія. И туй азъ мисля че е прилично и потрѣбно не само въ училищата да съ почита този денъ но и общо отъ сичкия народъ да се празнува.

До тогазъ ний да не намѣримъ врѣмя да поговоримъ еще по надъяго за този денъ а сега спѣшимъ да съобщимъ на читателити откритіето което ся види въ една стара книга *часословъ* намѣрена въ църквата св. Вознесеніи въ Търново. Тѣзи книга е издадена отъ Божицара Воуковичъ, подгорчанинъ но дѣ е печатана не показва защото послѣднія днѣтъ е скъсанъ, въ него паметта на св. Кирила е турена на 14 февруарія, но защо тогѣзъ и защо само неговата паметъ а Методія нема не знаа. Ето какъ поше:

Февруаріи Ді

Свѣтлаго Кирила философа и учителя словенскаго.

тропаръ светомъ кирилъ гласъ д. Отъ пеленъ прилѣжно премъдрость Сестъзъ сесе сътвори прѣсвѣтло видѣю ако дѣкъ чистъ и сію прѣмъ, ако златнимъ монисти украсилъ еси свою дѣшъ и змъ, и обѣте се ако дрътъй кирилъ на земли разумомъ и именемъ премъдре

комъ Гласъ В. подъ тѣрдыне. Тѣрдынѣтъ зномъ, и негодѣнокесиниъ

хуеиѣнемъ ѿзараіе миръ, прѣсвѣтлыми лууами ѿбетеуе кьссаменнуу ако мѣнни кирилъ свѣте-разсвѣаіе Кожіе слово, на свѣрь и западѣ, и юзъ просвѣщаіе всѣхъ нъ ако имий дѣрзновеніе въ христѣ, непрѣстано моли ѿ всѣхъ насъ

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Когато духовети на човѣцити са разбутатъ въ едно царство, въ една държава, мажко е да си спиратъ. Почти едногодишниятъ опытъ и цѣла исторія ни го доказватъ. Има повечетъ Тоя червѣй който не ги оставя мир ни е като лепкава болестъ която ся распространява на сѣкадѣ.

За да не описваме по надалечъ, отъ една година насамъ колко въпроси ся растуриха, колко ся рѣшиха и колко оставатъ нерѣшени! Огнѣщето на въпросити, ся запали въ Италия; три сили, оржѣята въ рѣжѣ отидоха да ги разгѣдватъ. Дойде послѣ Испанія съ Марокъ. Англія, Прусія Русія съучаствоваха дипломатически. И едвамъ изложениити въпроси наближаватъ да зематъ край, едвамъ съдѣненіята да падѣятъ на протестанти, Швеція, Норвегія, и Днія показватъ днесъ тѣхнити въпроси.

Съ една дума цѣла Европа е въ движеніе малко много дѣтелно.

Досегашнити въпроси съ белки умръзнали на читателити: нека начнемъ отъ по новити.

Предъ малко Пруското правителство отправило една депеша до разнити Германски дворове относително за военна федерална реформа. Тая депеша зема въ вниманіе важностьта на състояніето на работити и препознава нужностьта да са раздѣли командителството на войскити между Прусія и австрія. Прусія ся рѣшава да турѣ на крака повечето си войска за защищеніето на Германія. нъ не ся склонява да остави войската си въ рѣцети на единъ генералъ избранъ отъ дѣтата.

Оржѣята депеша показва интересъ

сътъ когото Прускіятъ царъ зема лично къмъ тоя въпросъ, и кани представници на Прусія да се мѣчатъ колкото е възможно да докажатъ намѣреніята на Берлинскіятъ кабинетъ предъ правителствата които сж съ различно мнѣніе, и да теглятъ къмъ добръ край тая работа только важна за Германцити.

Говори се за единъ съюзъ между Прусія и Австрія. И нѣмски вѣстници мислятъ че скорошното пѣтуваніе на Саксонскіятъ царъ до Берлинъ имало за цѣлта съюзъ. Францускіятъ вѣстникъ *патри* не вѣрва тия слухове, и му се види невъзможно двата германски дворове да се съгласатъ.

» Не видѣха ли, дума тоя вѣстникъ има нѣколко дни, че Австрія жреби на Франкфортъ противъ пруски предложенія относително за Хессъ? и пруското министерство не си ли отмести за това като обяви средъ парламента си че Діетата надминала въ хесскіятъ въпросъ властѣта си, и че слѣдователно Прусія не сж подчинявала никакъ на федералното рѣшеніе? Най послѣ не прочитаме ли въ сичкити вѣстници, че благодареніе на Австрія и на послѣдователи ѝ, Прусія не сполучила и въ въпросъ за реформата на федералната войска?»

Швейцарія отговорила на окръжната депеша на Г. Тувиела отъ 13 Марта която извѣсти на подписанити сили въ Виенскіятъ конгресъ причината за които Франция поиска съединеніето на Савоа и на Ниція. Тоя отговоръ бълъ по ясенъ отъ онези на другити сили въ теоріята на народностити и на природнити граници. Той е още по рѣшителенъ въ дипломатическата помощ която общава на исканіята на Швейцарія.

Единъ новъ въпросъ се люлъ между Швейцарія и Норвегія. Послѣдната отказвала да слѣдва Швецката политика въ клонностити ѝ; прочее за да бази по безопасно свободата си, тя

искада унищоженіето на службата на лютинентътъ при царьтъ, служба която дума тя са ввела отъ пристѣпваніята си.

Отъ нейна страна Швеція искала разгледваніето на точката която съединява двата народа. За да се минува врѣмѣ царьтъ отказалъ да удовлетвори желаніето на двата народи, по обѣщанъ да предложи самъ си по късно единъ законъ който ще е съобразенъ съ рѣшеніето на Норвежскія съборъ. Тогавъ Норвегія ще се благодари, дума вѣстникътъ който извѣстява тая новина на Швеція?

Единъ членъ обнародванъ въ една даиска газета занимава много нѣколко нѣмски вѣстници. Тоя членъ разгледва какво трѣбва да прави данія ако бой се зачне между Франция отъ една страна, Англія и Прусія отъ другъ. Споредъ него невъзможно ще е Данія да стои неутрална, защото като членъ на германската конфедерация, тя ще е принудена да се бій. Прочее най доброто за нея было да сж съедини съ Франция на която Данія ще е твърдъ полезенъ като ѝ дозволи да извади войски на Елба и отъ тамъ да се съединятъ съ войскити надъ Рейна.

Споредъ военніятъ Мониторъ, като придоби Савоа и Ниція, французската имперія става, въ географическо отношеніе, п а з и т е л ь и в р а т а р ь насилиѣ. Преди 1859 Сардинія имаше 95,000 километри четвърюгол. паличностъ и съдържане 5,000,000 души. Днесъ паличността и жителити ѝ се удвоиха.

Савоа има 19 градове, 36 градища 600 села и около 550,000 жители. Ниція има 6 градове, 16 градища, 150 села 200,000 жители.

Голѣми сѣмьпнія владѣятъ въ духовестити въ Испанія. Жителити желаятъ отъ сичко сърдце марешалъ Одонелъ да се върни и се надѣватъ че пречестіето му ще уталожи духовестити. Додѣ това стани въ Мадридъ ставатъ предуготовленія за голѣми празници за да тържествуватъ визаніето въ столицата на походната войска въ Африка.

Отъ друга страна мѣрки се земаатъ за скорото рѣшеніе на трактатътъ между Испанія и Марокъ. Испанскити сили въ Марокъ ще се смалатъ на 20,000 души; тѣ ще стоятъ тамъ додѣ марокскіятъ императоръ плати удовлетвореніето което състои въ 400 милиона. Отъ тая войска дванайсетъ баталіона, четири ескадри и тріисетъ топа ще стоятъ въ Тетуанъ; осталата войска ще се разрѣди по пристанищата на рѣката. Слѣдъ трѣгнуваніето на генералъ Одонелъ, Генералъ Гарсія ще остави главенъ командантъ.

Сицилія и тя станъ преди малко зрѣлище на бунтованія. Официалніятъ Неаполски вѣстникъ се мѣчи да умири духовити връхъ състояніето на работити въ Сицилія:

« Отъ 13 на тоя месецъ до днесъ ний приехме безпрестанно, дума тоя листъ най пріятнити новини връхъ мирното състояніе на цѣла Сицилія и престанаме да помянуваме за това за да земаме изново перото за същиятъ подлогъ, ний го правимъ само за да родгвърдимъ онова което до сега казахме сир. че въ тая частъ на царството отъ голѣмити градови до малкити села, сичко е мирно и въ съвършено благочиніе. Тишинятъ който се въведе изведижда слѣдъ като нѣкой бунтовници сѣбахъ да се размѣтятъ стана отъ день на день по увърителна и на сѣкадѣ страхъ нескѣществува.

« Това което думаме е за оная частъ която поправи злодѣйството и дѣто завчера дору най полириятъ останка отъ тайфити се погуби.

Споредъ послѣднити завѣщанія ето цѣната на монети по сичкити провинции на Имперіята:

Турска лира гроша 100, сребърно меджидіе гроша 20, Махмудіе гр. 68, Сѣзболъ гр. 28 1/2, махяръ 24 1/2, Юзлюкъ гр. 14 1/2, Икваликъ гр. 11 1/2. Рубіе гр. 9 1/2, Алтѣжкъ гр. 6, Бѣшликъ гр. 5—Франц. лира 86 1/2, Пет-франга гр. 21 1/2 — Лира стер

липа гр. 110, Шилипъ 5 1/4 — Кре-
мница гр. 51, Колонатъ гр. 23 1/3 Кар-
бовна 17 1/2

Безъ именното общество подъ на-
именование *финанциялно съединение*,
което вложи въ касата триста и двай-
сятъ хиляди лири стерлини и на което
цѣлата е да удържи мѣненіето на ли-
рата стерл. 110 гр. въ разстояніе де-
сятъ години ще начини да дѣйствува на
2/14 Маѣ, подъ управленіето на Г-дѣ
Г. Тубини, А Камондо, А Балтаджи
и Г. Зарифи.

Споредъ съдружіята контратъ об-
ществото ще се управлява на редъ отъ
по двама отъ който стѣкой ще е въ с-
лужба една седмица. Тѣй стѣкой седми-
на единъ отъ управители ще се от-
теглява и единъ отъ двамата други ще
влѣзе. Двамата управители ще дѣйстви-
ватъ и ще подписватъ наедно. Ако се
случи нѣкой отъ управители да умрѣ
той треба да има нѣкого който да го
наслѣди.

СВКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ

— Пишатъ ни отъ Разградъ 18 Априлія:
„Снасъ недѣля общината извѣсти на Дас-
кала Стойка чи треба да престани отъ да
даскалува, и той незабавно си дигна тежка-
та библистина отъ училището.“

— Съ думити: *L'entrée de M. Ratchin-
ski est défendu par le peuple* турани въ
испидителното извѣстіе на Г. Рачински, рус-
скіятъ консулъ въ Варна, Г. Екзархосъ прави
въ послѣдното си нумеро, единъ извѣстѣе ка-
ламбуръ. Той тълкува това извѣстіе тѣй:
„Съ други думи че народътъ пазѣ никой
да не бутна Г-на Рачински кога влиза въ
българскіятъ метохъ или да го земи на та-
ргѣ да го качи горѣ.“

Първо разумѣтъ на извѣстіето че на-
родътъ запрещава на г-на Рачински да влѣ-
зе въ метохътъ и думата *défendre* по фран-
цузски значи браня тя значи и запреща-
ва.

Послѣ Богъ турѣ ангелътъ предъ рай-
скитѣ врата не за да пазѣ отъ мухитѣ Адама
и Ева кога влизатъ, нѣ да ги не пуска да
влизатъ. Има голѣма разлика.

Г. Екзархосъ като журналистъ, поискалъ
да се покажи духовитъ. Нека му е просто
още веднѣждъ.

Нѣ както и да е разбрахъ залепеното п-
звѣстіе, и отъ една незнамъ кои орисница
г. Рачински тръгналъ за Варна съдѣявява-
ніето му.

— Пишатъ отъ Измиръ, 29 Априлія:
Християнитѣ хаджія които ходѣха на Е-
русалимъ, начувуватъ да си отиватъ. Ото-
манскіятъ вепоръ П у р с у д ъ който
присигна на 25 отъ Яфа, и М а л а -
к о в ъ отъ истата компания, имаха от-
горѣ си първиятъ осмъ стотинъ и вторы-
ятъ хиляда. Австрійскіятъ Ломъ Т р е -
б и з о н д а и О м е р ъ п а ш а
отъ отоманската компания, които стигнаха
едничтъ на 28 и другиятъ днесъ и-
маха отгорѣ съ първиятъ 450 а вториятъ
480. „

— Братія Палмерсъ въ Англія правятъ
въ тоя частъ единъ корабъ толко дльгъ и тол-
ко широкъ цето не ще има като него на
свѣтътъ, освѣтъ Г р е т ъ А с т е р ѣ ъ
Тоя корабъ ще има 370 Англійски ноги дль-
жина, 52 дльбочина. Той ще извървява 20
мили на часътъ и ще може да пренася 700
пътници съ 1200 кади вѣглища. Единътъ
салонъ ще може да зема 250 души. Тоя
корабъ ще се турѣ въ водъ та 21 Маѣ и ще
работи между Галвей и Ньюіоркъ.

— Една комисія оповѣдена да испыта
саушеніята които станаха въ грцката цѣ-
рква на Бейоглу, направи завчера първото
се засѣданіе на полиціята. Тя комисія се
съставя думатъ отъ Хафусъ ефеендѣ истин-
дакчія въ министерството на полиціята, отъ
Арзуманъ ефеендѣ чиновникъ на Високата
Порта, отъ г. Батюсъ драгоманъ въ Фран-
цузското посолство и отъ единъ секрета-
ринъ за да напиши протоколити.

— Д ж е р и д ѣ Х а в а д ѣ с ъ
обнародва слѣдующето извѣстіе: „ Едно
младо момиче на имя адинашъ отъ племето
Ногаи [черкезъ], на возрастъ 17 годишно
хубаво и отъ твърдѣ добра фамилія, съ
добро въспытаніе и на косто братътъ се

нарича бей иска. Да се женѣ съ нѣкой мо-
мѣкъ който да му уйдиса, да се отправятъ
до Хафусъ паша, председателъ на комисія-
та за Черкезското преселеніе. „

— Извѣстятъ отъ Шуменъ 27 Априлія
че храната была скъпа, не че цѣната и сж
дигнала нѣ защото стояла на истата цѣна
ако и парити да сж паднали.

— Писмата ни отъ Търновъ извѣстятъ че Григо-
ровъ архидяконъ Хрисантъ се готвилъ да иди въ
Енизаарската каза за да събира вонгїята на майсто-
ра си. Добръ му пѣтъ.

Нашитѣ Българе знаятъ какъ да ги приематъ се-
га като грцкїятъ патрикъ се вече отѣрли отъ насъ.
Тѣ знаятъ че владѣщити му не сж за нищо въ Бѣл-
г-ріѣ, слѣдователно не трѣба да имъ даватъ нито на-
ра.

Ний сме увурени че те ще послѣдватъ прихѣра
на Сицовцити.

— Още едно грцко дѣте се кръсти тая ерѣда у
българската черква. Родителити на това дѣте се
чудили и наили какъ да го кръстятъ, когато грцкитѣ
попови не щели безъ пари да пзвърнятъ тая тайна.
Единъ Българинъ чува и упатюва грцкити съ детето
къмъ българската черква, дѣто го кръстюватъ безъ
пари. Родчинити на дѣтето като видѣли тая добрина
отъ Българскити попове, фанали да плачатъ и да имъ
обажатъ жестокосърдечіето на грцкити попове и
бѣдността на родителити. Тогава единъ отъ нашити
попове, полъ Тодоръ изважда 20 гр. и ги дава да
ги занесатъ на родителити му.

— Арпѣ бей Драгоманъ на В. порта
трѣсна вчера 30 Априлія, за чанак-кадеси
дѣто ще чака Г. Лавалета, за да го по-
срѣтне и доведе въ Ц-градъ споредъ обы-
чаятъ.

— Нѣколко вавори се отредили отъ пра-
вителството да пренесятъ нѣколко войска
у Албанія и Ерцеговина.

— Споредъ ниглезскїятъ вѣстникъ царско
ираде се пратило на Омеръ паша едно вре-
ме Сердаръ-Екремъ, който е сега на сюр-
гюкъ въ дѣрбекіръ, за да си доде у Ца-
риградъ, и му се опрѣдѣлява една месеч-
на отъ 30,000 гр. Мислятъ че до 20 дни
ще доде.

— 45,000 руска войска дошла на Прутѣтъ

Мон. въ Ц-градъ 1860 Априлія 29

Лир. Тур. Гр. ... 104 05

Лир. Англ. ... 115 05

Милицъ ... 53 15

20-франгъ ... 91

Полъ Имп. ... 93 20

Медж. бѣло ... 20 20

ПОДЛИСТНИКЪТ НА БЪЛГАРИЯ

*Дълове на сърцето
отъ Август Макетъ (1)*

И ся вече отчая слѣдъ като настѣпи на пусто кракътъ на баронкѣтъ който цѣлуна ржката ѝ виѣсто да ся разумѣй.

—Запознахъ ся повтори той, съ князь Новарчинъ на Тоболскѣ; той още не бѣше уженъ като ижжъ той прави парите на жена си.

—Ох! извика единъ.

—Почти е двацѣтъ години, прикласна едно друго лице, и това лице бѣше Армандъ!

Баронката стана и замлъча пенкусимиятъ аполонистъ на княгинята.

Купътъ ся распрсна и търсеше щастіе другади. Нѣкой шепнишкомъ тѣлкуваха армандовото възхищеніе. Контеса Гертіи отиде при хубавата си приятелка за да ѝ намѣри нѣкакъвъ недостатъкъ като я види по отъ близо.

Армандъ ся върна въ синіятъ салонъ. Други момци радостни отъ исповѣдта му, го съдружиха.

Колко за свѣтъникътъ, побледи въ отъ ядъ, мѣчеше ся да срѣдне баронката, която като домакиня, вършеше дължестити си. Той я сполучи: и двамата съзвѣсти еж срѣщаха на едно тихо мѣсто.

—Е добръ! Госпожа? пошушна съ свѣтъникътъ.

—Е добръ! що думате за това?

—Още трепера.

—Има си мѣстото.

—О! Вий употребихте толко хитростъ толко искусство за да го извадите отъ тамъ, повтори свѣтъникътъ.

—Хитростѣ ми и искусството ми не го извадиха отъ тамъ, рече баронката. Изгубихме. Младата бѣше отъ задъ ми, за да слуша по добръ, и ще

ви отговори че тя добръ дочу.

Свѣтъникътъ въздѣхна.

—Непознавамъ впечатленіето ѝ, защото не ежмъ я питала, послѣдва баронката, нѣ я познавамъ споредъ себе си, не сполучихме работата драги приятелю.

Г-жа Шодрей замина и вѣстиятъ бѣше ся скърбеше още на истото мѣсто. Най послѣ рѣши ся и ся отправи къмъ Армандъ, който, тоя пѣтъ, обиколень отъ безинтересни момци, приказваше за вреда на республиката.

—Да, бѣбреше ядосанныятъ свѣтъникъ, лжскай ся! лжскай ся! сега му е вѣрматъ!

Армандъ съпилика разсърдената му глава.

—Е! любезни ми татко, рече той, какъвъ си наскърбенъ! да не си боленъ?

Башата, за сѣки отговоръ, зе го на страна.

—Ахъ! познавамъ, послѣдва Армандъ, ты си изгубилъ на книгити. Приказаха ми загубата ти. Трійсѣтъ франги! Татко, ты ми си за трійсѣтъ франги тоя вечеръ! На, защо не говоришъ вече.

—Икономисвамъ думити, отговори сухо свѣтъникътъ. И желатъ быхъ да улова сичкити омаи които еж изрѣкоха тая вечеръ.

—Какъ? пошушна момкѣтъ зачуденъ отъ тоя тоя и отъ лицето му.

—Изгубихъ трійсѣтъ франги, послѣдва лемилостивиятъ старецъ, за пѣтъ невниманія които ми ся случиха, нѣ познавамъ единъ младъ момъкъ на когото сѣкоя дума му стана за двайсѣтъ хиляди франги. Тоя момъкъ бѣше днесъ дългъ въ разговорити, и смяташъ че сичката загуба му е четири милиона.

—Какво искашъ да кажешъ татко?

—Нищо друго освѣнъ онова което казахъ. Ще дойдешъ ли да си идимъ?

Армандъ хвърли единъ погледъ около себе си. Тая атмосфера, пълна съ добровѣстъ, съ хубавици, какъ да ѝ

остави толко отъ рано. Не ся щеше на Арманда.

—А! извика свѣтъникътъ койго улови единъ погледъ хвърленъ отъ арманда къмъ рускинити, забравихъ; ти искашъ да постоишъ още малко за да погледашъ Г-жа Новарчинъ. Както щешъ, приятелю, както щешъ Стой, имашъ право за твоити четири милиона.

Слѣдъ това той остави сына си. Армандъ записанъ отъ това неразбрано говореніе, не помисли ниго да го задържи. Г. де Бьержъ въздѣхна още, и като ся погледѣ отиде при вратата уви сърцето си въ топлата си дреха и не ся видѣ вече.

Средношъ ся бѣше минала. До тогава княгиня Норвичинъ бѣше много пѣти поглеждала часовникътъ. Най послѣ, тя стана, расходи ся съ Г. Шодрей; наусто баронката ся мѣчеше да задържи най хубавата си звѣзда. По средъ ношъ и двайсѣтъ минути княгинята бѣше тръгнала.

Тогавѣ нача бѣганіето. Една четвъртина на часѣтъ слѣдъ тръгваніето на Г-жа Новарчинъ, много празни мѣста бѣха останали у баронката.

Нѣколко госпожи, като протестунаха противъ тѣя значителни бѣганія, задържиха до единъ часѣтъ нѣколко маловръстни момаци и нѣколко петдесѣтъ годишни госпожи; нѣ слѣдъ малко сичко ся магна; и въ салонътъ остана само Г. Фредерикъ Дамесинъ, братъ на Луциана, г-дѣя дѣлмесинъ майка ѝ, заспа на единъ столъ и Луциана която сѣдна до баронката слѣдъ като изгледѣ съ погледъ око Арманда който си отивашъ.

Баронката улови ржката на Луциана, ржка студена и тѣнка съ твърди нокти

—Ще ми простите, рече младото момиче, ако ви мал до тоя часъ; нѣ искашъ да ся свършишъ и да ви благодаря, васъ която сте толко добръ къмъ мене. (слѣдва).

Пріемаме съобщеніе отъ слѣдую-
щего приключеніе което станало въ
Габрово:

« Габрово 25 Априлія 1860 —

« Деньтъ на 23 априлія, день Святи
Георгія, бѣше за наши тука г-не ре-
дакторе день тържественъ и радостенъ.

Но вярврътъ на единородити наши
братія българи отъ градътъ въ, на
които само знакътъ чакахме и гото-
ви бѣхме да ги послѣдваме,— нѣй
изгонихме за всегда отъ общити си
молитви ирѣсното име на фанаріоти-
нѣтъ Григора, Търновскіятъ святитель!
Като що е патрапено беззаконно на
главите ни. —

« Фанаріотско име, — гнусно и
ирѣсно, казваме, защото е име на е-
динъ претеснителъ и безбожникъ; име
проклято и недостойно за честь,—из-
гонихме го вече отъ помежду насъ
и го намѣстваме съ името на Ве-
личественіятъ ни Монархъ, на бла-
гійтъ и Милостивіятъ ни Отецъ и цар
Негово Величество, Султанъ—Аб-
дулъ—Меджидъ—Хана, който като
Чадолубивъ Отецъ имъ милва, който
имъ щедро подарява, чрезъ Хагги-
хумаюнъ съ правда и равенство. Да
но Милостивіятъ Богъ услыша наши-
ти молитви и да го упазн на многая
лѣта.

« Деньтъ на 23 Априлія е още за
наши тука и день началенъ на нова
една и благополучна Епоха, Епоха
на освобожденіе то ни отъ нати-
скътъ на лукавити Фанаріоти. Въис-
тинна ви казвамъ сяко сѣрдце трепти
отъ радостъ като слуша да ся про-
възгласяватъ отъ священникътъ слѣ-
дующити рѣчи: « Помяни Господи
Държавийшаго, Тишайшаго и благо-
дѣтелишайшаго Великаго Господаря и
Царя Нашаго Султанъ Абдулъ Мед-
жидъ Ефенди нашъ.— Господи!— У-
крѣпи его надъ прѣстола его на мно-
гая лѣта. » Това сладко имя гърми
днесъ въ нашити църкви и ще гърми
сѣкога.

« На отпустъ ся испѣва съ арно-
ніялно пѣніе « Боже Царя храни. »

« Това приключеніе е до толко ис-
полнило сѣрдцата на народътъ, цѣто

сичкити разговори по къщити, по у-
лицити, по кафенетата бѣха връхъ
него. Сѣкой казваше, — Ето спаси-
телиятъ пѣтъ, да живѣй Султанътъ,
милостивіятъ ни Господаръ и благо-
полученъ да бѣде оня койго ни го
посочи..... »

« Ветеръта бѣше още по весела
въ градътъ ни. Сичкити младежи хо-
дяха на купови изъ улицити и пѣяха
пѣснитя на Н. В. Въображете си ка-
ква веселба ще да е, като чуе нѣ-
кой двайсятъ трійсятъ гърла изведнѣжъ
да пѣятъ! »

Нѣ нека ся надѣваме че и остана-
лити наши съотечественници ще ся
появятъ единомыслени съ горѣре-
ченпни.

— Завчера въ петъкъ вечеръта,
Мегасъ Икономосъ който отишълъ да
ся прѣкрѣсти въ нашата българска
църква въ Цариградъ, падна му дѣм-
ла и умрѣ още на часътъ. Помощта
която лѣкарити му донесоха бѣ на-
прасно; падналіятъ фанаріотинъ отиде
да посѣти митарствата дѣто го ча-
катъ множество фанаріоти владыци.

Разно тѣкуватъ въ Цариградъ тая
напрасна смъртъ. Едни думатъ че за-
конътъ не позволявалъ да има два-
ма мегали икономи. Патриканата при-
сѣдшила тоя законъ и като направила
тая година още единъ, та сега Богъ
ся разгнѣвилъ и угрѣпѣлъ единътъ.

Други казватъ че умрѣліятъ Мегасъ
Икономосъ влѣзълъ съ зла мысль въ
Българската църква. За това отъ Бо-
жіе правосѣдіе съ махналъ отъ тоя
свѣтъ.

— Патріархіята проводила единъ
Екзархъ, за да вѣдигне Вратчанскій
Епископъ и да го доведе въ Цари-
градъ, за да ся расправи съ епархіо-
тити си; нѣ тоя патріаршески екзархъ
не ся пріятъ отъ владыкови ти както
му казали, че патріархътъ Гръцкій не
може да ся мѣси въ тѣхнѣтъ епар-
хія, защото тя не го припознава за нищо.

— Отъ Пловдивъ праватъ махзѣри
до В. Царско правителство, съ които
му извѣстятъ че неприпознаватъ
вече Гръцкій патриархъ.

— Мѣли са, нѣ нематъ вѣрно из-
вѣстіе, че и въ Русіюкъ направилъ
сѣцѣтъ, както и въ Овищозъ.